

CUPRINS

Nr. crt.	Articolul	Pagina
1	Consilierea și orientarea elevilor prin activități extrașcolare și prin parteneriatul școală-familie- societate Prof. înv. primar David Mariana- Rodica Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	5
2	Școala, între tradiție și inovație Prof. Cerna Delia Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	9
3	Specificul dezvoltării competențelor sociale la vârsta școlară mică Prof. înv.primar Clemente Maricica Monica Școala Gimnazială ”I.D.Sîrbu”, Petrila, HD	13
4	Educația incluzivă în context internațional Prof. înv.primar Clemente Maricica Monica Școala Gimnazială ”I.D.Sîrbu”, Petrila, HD	15
5	Reușita școlară, eficiența activității didactice Prof. înv. primar Jurj Cristina-Eva Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	17
6	Colaborarea învățătorului cu familia Prof. înv.primar Jurj Cristina- Eva Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	20
7	Metode complementare de evaluare fizică Prof. Dr. Duduială Gianina Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	27
8	Proiect Educațional: Fairy Tales Then and Now Prof. Raica Luciana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	29
9	Teorema lui Thales Prof. Lăutaru Alexandru Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	31
10	Evaluare inițială- curriculum adaptat pentru elevii cu CES Limba și literatură română Prof. Solomon Melinda Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	33
11	Caracteristici ale limbajului în cazul copiilor cu sindromul Down Prof. logoped Lichi Carla Cabinet logopedic interșcolar nr 10. Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	37
12	Descoperiri științifice ale secolului XXI Prof. Șorop Livia Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	40
13	Misterele numărului [] Prof. Șorop Livia Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	44
14	Un stil de viață sănătos Prof. Dr. Gaiță- Lukacs Ioana Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	46
15	Metode de evaluare online Prof. Dr. Gaiță- Lukacs Ioana	49

	Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	
16	Blocaje în comunicare și modalități de depășire a acestora Prof. înv. primar Vulc Elena Mihaela Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	52
17	Importanța relației școală- familie- societate în dezvoltarea copilului Prof. înv. primar Vulc Elena Mihaela Colegiul Național” Mihai Eminescu” Petroșani, HD	55

Consilierea și orientarea elevilor prin activități extrașcolare și prin parteneriatul școală- familie- societate

**Prof. înv. primar David Mariana- Rodica
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Dacă învățământul tradițional era unul preponderent expozitiv, cel modern promovează studiul activ, învățarea bazată pe investigația directă a realității și elaborarea cunoștințelor prin efort propriu. Învățământul modern trebuie să pregătească tinerele generații, pentru o societate în continuă schimbare, cu metode și mijloace moderne.

Consilierea și orientarea elevilor reprezintă un proces complex de pregătire și îndrumare a acestora prin diferite forme de activitate școlară, studii care să le permită apoi alegerea unor domenii profesionale și ocupații distincte care să concorde cu aptitudinile și interesele lor. Pentru ca acest tip de consiliere și orientare să fie eficiente, el trebuie să includă o gamă largă de activități, care pornesc de la abordarea problemelor specifice individului și continuă cu problemele conexe școlii, familiei și comunității sociale respective.

Consilierea școlară se axează pe unitatea triadică familie-copil-școală, ea fiind preocupată de realizarea unei armonii între cei trei termeni ai relației, în vederea desfășurării unei educații eficiente și a dezvoltării optime a personalității copilului.

Viața de cadru didactic european înseamnă în primul rând să înveți și să-ți dezvolți permanent cunoștințele teoretice și practice în domeniul educației, să ai acces la informații cât mai interesante și cât mai variate, participarea la conferințe și dezbateri, naționale și internaționale, pe diverse teme și contribuție la promovarea strategiilor moderne la predarea activă și la dezvoltarea interesului elevilor pentru cunoașterea și înțelegerea valorilor europene.

A instrui nu mai înseamnă acum a-l determina pe elev să-și înmagazineze în minte un anumit volum de cunoștințe, dintre care multe nici nu sunt înțelese, ci a-l învăța să ia parte activ la procesul de producere a noilor cunoștințe. Parteneriatul cu familia înseamnă și o reconsiderare a atitudinii învățătorului față de aceasta. Îndatoririle învățătorului față de familie sunt: mai multă transparență, acceptarea observațiilor pertinente și promovarea sugestiilor privind obiectivele și prioritățile educaționale, informarea corectă și operativă. Familia are cea mai mare influență asupra copilului, iar trăirile afective reprezintă suportul absolut necesar susținerii efortului de învățare. Rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Părinții au nevoie de instruire în ceea ce privește modul de urmărire al îndeplinirii sarcinilor școlare și controlul conduitei copilului. Sunt părinți care intervin în activitatea de învățare a copilului în mod necorespunzător, fie având tendința de a se substitui copilului în efectuarea unor teme, prin alte metode decât cele indicate, fie manifestând exigențe nerealiste față de acesta. Activitatea de îndrumare a părinților de către învățător este evident necesară.

În primii ani de școală, noi contribuim hotărâtor la luarea startului în viața socială. Pentru aceasta trebuie să ne cunoaștem cât mai bine elevii, colectivul, să le urmărim evoluția, reflectând asupra viitorului lor, apelând în permanență la sprijinul familiei. Numai așa vom reuși să asigurăm condiții pentru un start bun în viața școlară

Colaborarea școlii cu familia trebuie să asigure unitatea influențelor educative asupra elevilor, precum și o continuitate în ceea ce privește evoluția de la o etapă la alta, a clasei și a fiecărui elev în parte. Temele abordate au vizat:

- Dezvoltarea la copii a interesului pentru învățatură;
- Respectarea regimului zilnic de activitate și odihnă a elevilor;
- Cunoașterea anturajului copiilor;
- Îndrumarea și verificarea lecturii elevilor de către părinți, alegerea programelor TV;
- Pregătirea psihologică a copiilor în vederea integrării lor în ciclul gimnazial. Întâlnirile cu părinții elevilor au avut de obicei un caracter concret și eficient asupra activității reciproce. În primii ani de școală, noi contribuim hotărâtor la luarea startului în viața socială.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și pregătirea părinților pentru toate problemele ce le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice

Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității; stimula serviciul comunității în folosul școlilor; oferi servicii și suport familiilor și crea un mediu mai sigur în școli.

Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. În ceea ce privește relația școală-familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Parteneriatele dintre școli și familii pot ajuta profesorii în munca lor; perfecționa abilitățile școlare ale elevilor; îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar; îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților; dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților; conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității și pot crea un mediu mai sigur în școli.

Parteneriatul școală – comunitate locală se desfășoară mai ales pe acele componente care vizează copiii: educație, sănătate, siguranță, instruire, petrecere a timpului liber, administrarea spațiului școlar. Însă, parteneriatul școală-familie este cel mai important deoarece părinții sunt primii educatori (familia fiind prima școală a copiilor) și parteneri ai școlii. Aceasta înseamnă că rolul părinților este acela de a împărți acest rol cu învățătorul, iar mai târziu cu profesorii, apare nevoia de colaborare cu școala, chiar de implicare activă în cadrul ei. Atunci când cele două medii educaționale (școala și familia) se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială.

Cercetările realizate arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor. Implicarea părinților în educația școlară a copiilor este un element cheie în educația propriilor copii. Ei își doresc tot ce e mai bun pentru copiii lor.

În urma studiului efectuat se poate observa că:

- Elementul principal este copilul și realizările sale.
- Școala nu este singura responsabilă pentru rezultatele școlare ale copilului.
- Învățătorul trebuie să fie sensibil la nevoile, interesele copiilor și să manifeste entuziasm în educarea copiilor.
- Învățătorul trebuie să-i ajute pe copii să-și sporească stima de sine.
- Învățătorul trebuie să comunice des și deschis cu părinții.
- Învățătorul trebuie să ofere recomandări privitoare la modul în care părinții îi pot ajuta pe

copii să învețe.

Ca parteneri într-o relație, este normal ca părțile implicate să aibă anumite așteptări una față de cealaltă. De asemenea, cadrele didactice au anumite așteptări din partea părinților:

- să creeze copiilor oportunități de învățare (un mediu sigur de dezvoltare fizică și psihică);
- să susțină scopurile, regulile și politica școlii;
- să sublinieze în discuțiile cu copiii, importanța educației pentru viață;
- să-și accepte responsabilitatea de părinte, fiind un bun exemplu;
- să-i ajute pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele extrașcolare;
- să-i învețe pe copii autodisciplina și respectul pentru cei din jur; realizarea unui parteneriat reușit între școală și familie.

Pentru a nu se ajunge la asemenea dificultăți este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei, dar și să manifeste disponibilitate pentru participarea la cursuri cu caracter educativ realizate pentru părinți.

Activitățile extracurriculare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor școlarelor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă de voie bună și optimism, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități. Potențialul larg al activităților extracurriculare este generator de căutări și soluții variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginația, bucuria și în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi lași pe ei să te conducă spre acțiuni frumoase și valoroase.

Analiza SWOT a derulării activităților extrașcolare a evidențiat:

- puncte tari:
 - experiențe pozitive în ceea ce privește dezvoltarea personală și integrarea socială a copiilor;
 - rezultatele de excepție ale copiilor la manifestări educative naționale și internaționale;
 - finalitatea proiectelor și programelor educative ale copiilor prin participarea la competiții județene, naționale și internaționale (Calendarul Proiectelor Educative);

- vizibilitatea actului educațional în comunitate și societate prin mediatizarea activităților extrașcolare și extracurriculare (spectacole, recitaluri, concursuri, competiții, emisiuni la care participă copiii);
- transferul de metode didactice neconvenționale centrate pe elev utilizate în cadrul activităților educative școlare și extrașcolare în vederea ridicării calității și eficienței actului educațional;
- deschiderea oferită de disciplinele opționale în conformitate cu interesele copiilor și perspectivele de dezvoltare ale societății;
- existența parteneriatului educațional cu familia, comunitatea, organizațiile guvernamentale și non-guvernamentale în vederea responsabilizării acestora în susținerea și îmbunătățirea actului educațional.

➤ puncte slabe:

- neglijarea impactului pozitiv pe care activitatea educativă extrașcolară și extracurriculară o are asupra dezvoltării personalității elevului;
- perpetuarea mentalității eronate potrivit căreia elevul trebuie să se dedice integral studiului specific educației formale;
- minimalizarea activității educative școlare și extrașcolare de către părinți, cadre didactice, organe de îndrumare și control.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Pe termen lung, pe lângă facilitarea desfășurării adecvate a procesului de învățământ, educarea elevilor în spiritul respectării disciplinei își propune și interiorizarea de către copii sau de către adolescenți a unor norme de comportament, respectiv, să treacă treptat de la disciplinare la autodisciplinare și la stăpânirea de sine. În acest mod, educatorii vor forma discipolii lor, ca personalități disciplinate, echilibrate, structurate în mod armonios, apte pentru a se integra cu succes într-o societate democratică, de a respecta regulile ei și de a manifesta inițiativă și spirit civic.

BIBLIOGRAFIE

- Abric, Jean-Claude, 2002, Psihologia comunicării. Teorii și metode, Editura Polirom, Iași
- Cury, A., 2003, Părinți străluciți - profesori fascinanți, Editura For You, București
- Druță, E.,M., 2004, Cunoașterea elevului, Editura Aramis, București
- Albu, E., 2002, Manifestări tipice ale devierilor de comportament la elevii preadolescenți. Prevenire și terapie, Editura Aramis, București
- Stan, E., 2003, Managementul clasei, Editura Aramis, București
- Sterea, I. (coordonator), 2013, Educarea în spiritual disciplinei școlare. Suport de curs pentru învățământul la distanță, Casa Corpului Didactic, Deva

Școala, între tradiție și inovație

Prof. Cerna Delia
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Numeroasele probleme din sistemul de învățământ din România ne pun pe gânduri și ne trimit în trecut, în istorie, pentru a înțelege cum am ajuns aici...și dacă ar mai trebui să stăm. Este clar că schimbarea este necesară, dar o lecție importantă vine din istorie și nu ne dorim să repetăm greșelile din trecut.

Lucrand cu copii deja “rodati” de sistemul educational, obisnuiti cu adolescenti peste medie, uitam de unde au plecat acestia. Abia atunci cand avem copii, la randul nostru, ne dam seama cat de important este inceputul pentru micul “invatacel”. De cele mai multe ori, primii ani de scoala sunt definatorii pentru ceea ce urmeaza...

Una dintre etapele în care se conturează și se modelează personalitatea individului uman este școlaritatea mică. Aceasta este perioada, care în completarea preșcolariității, are un aport la instrucția și responsabilizarea copilului, la conturarea autonomiei și independenței acestuia, la consolidarea capacității de a lua decizii, de a se manifesta spontan, de a formula și soluționa o serie de probleme de viață reală, etc.

Activitatea cu copiii de această vârstă este pentru început cu un grad sporit de dificultate, având în vedere trecerea de la etapa preșcolariității, unde activitatea fundamentală era marcată de joc, spre școlaritatea mică, unde activitatea fundamentală a copilului devine învățarea.

La această latură se adaugă mediului fizic al claselor tradiționale, care permite elevilor adoptarea unei poziții rigide, orientată mereu spre catedra cadrului didactic, modul de realizare al evaluării, relațiile dintre cadre didactice și elevi, implicarea familiei etc.

Caracteristica principală a sistemului educațional din Țările Române până la începutul epocii moderne, a fost cvasi-absența sa de-a lungul întregii perioade. Au existat unele încercări timide, limitate ca scop și cu durată efemeră a unor domni, principii sau conducători religioși de a înființa o serie de instituții cu rol educațional, dar acestea au fost foarte puține și fără realizări notabile la scara societății. Aceste „școli” sau „academii” ofereau o educație predominant de natură religioasă, precum și câteva noțiuni de educație științifică elementară (scrisul, cititul, operațiile aritmetice de bază, unele limbi străine, elemente de geografie, etc.).

Primele așezăminte de tip școlar au apărut pe lângă mănăstiri și aveau ca scop învățarea scrisului în limba slavonă, necesar întocmirii documentelor și corespondenței oficiale.

Tot cam din aceeași perioadă sunt menționate și primele elemente ale unui învățământ profesional cum ar fi școlile de meserii care pregăteau *”meșterii îmbrăcători în argint ai cărților și ai icoanelor de catapiteasmă sau școala de musică, de psaltichie, a cîte unui diac domnesc care învăța la șapte glasuri”*.

Școala era văzută mai degrabă ca o pedeapsă, iar școlarii erau înmatriculați prin procedee mult diferite de cele moderne. După cum arată o cronică a vremii *”se recrutau învățăcei, copii prinși, furați de prin sate, din care se făceau oameni de treabă, vlădici și egumeni și preuți și diaconi pre la svintele mănăstiri”*.

În anul 1866 apare primul *Regulament de ordine și disciplină pentru licee și gimnazii* iar în 1870 regulamentul similar pentru școlile primare. Regulamentele au stabilit obligațiile și drepturile elevilor și profesorilor, normele de conduită în școală și în afara ei, sistemul de pedepse și recompense, etc. multe dintre acestea fiind preluate în reglementările ulterioare, unele ajungând până în zilele noastre.

Anii 1880 au fost marcați de alte reforme, ministrul educației Spiru Haret creează unui ambițios program reformă și modernizare în învățământ. Programul lui a fost un amestec de educație și de construire a națiunii - foarte reușit în alfabetizarea zonelor rurale. Programul lui a implicat deschiderea de nenumărate școli în zona rurală (uneori nu mai mult de o cameră cu un profesor, o tablă, o hartă și un steag), reorganizarea a ridicat și modernizat sistemul de învățământ și, practic a creat învățământul superior tehnic românesc de la zero. Datorită reformelor duse de el în sistemul de învățământ, multe instituții de învățământ îi poartă numele și este chiar și astăzi asociat cu educația.

Sistemul de învățământ a fost, totuși, destul de limitat. Au existat foarte puține cadre didactice (media a fost de 82 de studenți la un profesor în 1908-09, în zonele rurale, și 56 în mediul urban), precum și ratele de abandon, chiar și în primii patru ani de școlarizare obligatorie au fost foarte mari (până la 30 % în 1910/11). Alfabetizarea, în special în zonele rurale, a fost extrem de scăzută, fiind estimată la aproximativ 25-30% pentru mediul rural, de sex masculin, și în jur de 80-85% pentru zona urbană, de sex masculin, din aceeași cohortă.

Până în 1941, au existat diferențe între tipul de educație primită de către copiii de vârstă școlară în zonele rurale și urbane - fiecare au fost adaptate la nevoia de forță de muncă din zona respectivă. Diferențele puteau fi foarte mari, elevii din școlile rurale care se transferau în școlile urbane trebuiau să repete anumiți ani, pentru a se putea adapta sistemului educativ. Liceele, de asemenea, au fost modernizate - învățământul clasic a fost simplificat într-o măsură (limbile moderne și limbile clasice au fost comasate în ceea ce a devenit programa de studii sociale), iar învățământul tehnic s-a îmbunătățit semnificativ pentru a furniza tehnicieni și muncitori pentru fabricile care au fost construite în toată țara.

Dictatura legionar-fascistă și al doilea război mondial au marcat sistemul educațional, mulți profesori universitari fiind uciși sau forțați să se pensioneze. Cu toate acestea, ocupația sovietică, a schimbat fundamental sistemul de învățământ românesc, rotindu-l de la un sistem liberal, de inspirație franceză, la un sistem educațional de tip stalinist.

În perioada 1949-1958 întregul sistem educațional a fost sub controlul Partidului Comunist Român, sprijinit de Uniunea Sovietică. Educația a fost considerată de către guvernul comunist, ca un instrument important de a controla oamenii și de a crea "omul nou". Reformele din 1949 au fost esențiale în distrugerea sistemului vechi și crearea unei noi versiuni.

În primul rând, un număr mare de educatori și profesori au fost arestați sau uciși, iar cei mai puțini calificați, dar cadre ascultătoare de partid le-au luat locul. Clasică divizare între liceele tehnice, clasice și școlile profesionale a fost eliminată complet - școlile au fost segmentate pe trei niveluri (grupuri școlare, școli și universități de mijloc), care ofereau o educație identică la toată lumea. Cele mai multe universități au fost retrogradate la nivelul de institute tehnice. Toate școlile private și religioase au fost închise și au fost preluate de către stat (care le-au limitat sever). Noi materii au fost introduse - rusa a devenit obligatorie la toate nivelurile, iar franceza a fost eliminată. Ateismul științific a luat locul religiei, iar materia despre studiul sovietic a devenit foarte răspândită. Cele mai multe științe sociale au fost suprimate complet, sau comasate - sociologia a fost aproape interzisă, psihologia, dreptul și filozofia au fost reformate pe baza dogmei staliniste.

Cenzura a devenit foarte răspândită - mulți autori clasici fiind interziși pe loc, iar proletariatul și realismul socialist au devenit normă în artă, știință și educație. Școlară obligatorie a crescut la 7 ani. Partidul Comunist Român s-a implicat în procesul educațional prin crearea de organizații în interiorul școlilor (ca de exemplu Pionierii și Uniunea de Muncă pentru Tineret). Cu toate acestea, au existat unele realizări - unul, tipic pentru regimurile totalitare, alfabetizarea în masă, fiind realizate campanii de educație pentru adulți (alfabetizarea a sărit la peste 90% în această perioadă) precum și apariția educației în limbile minorităților (în special în limba maghiară). În ultimi ani ai comunismului, s-a introdus sistemul de treaptă, între clasele a 10-a și a 11-a, treaptă care reprezenta un examen la materiile de bază din clasele a 9-a și a 10-a. Odată cu această treaptă, s-a introdus și obligativitatea celor 12 clase, obligativitate care a fost anulată odată cu revoluția din 1989.

Încă de la Revoluția română din 1989, sistemul de învățământ românesc a fost într-un continuu proces de reorganizare care a fost atât laudat cât și criticat.

După anul 1989 au apărut alternative ale învățământului tradițional cum ar fi sistemele: Waldorf, Freinet, Step by Step, Montessori, Planul Jena.

Una dintre cele mai răspândite alternative educaționale la nivelul învățământului românesc este alternativa educațională Step by Step. Spre deosebire de clasele tradiționale, care ne oferă imaginea unei încăperi decorate în mod tradițional, cu bănci rigide și lipsite de "personalitate", primii pași într-o clasă Step by Step nasc în noi bucuria de a vedea o încăpere cu mese mobile ce au de jur împrejur o serie de scaunele.

Aceste mese sunt delimitate între ele de rafturi cu materiale didactice specifice unei anumite activități, constituindu-se astfel centrele de activitate. Podeaua clasei mochetată în întregime, oferă elevilor din clasele Step by Step, spre deosebire de cei din cel tradițional, posibilitatea de a derula activități chiar și pe podea.

În studiul "Alternativele Educaționale din România", elaborat de Ministerul Educației și Cercetării în anul 2003, sunt descrise foarte explicit, din mai multe puncte de vedere, diferențele de abordare dintre învățământul tradițional și cel alternative.

Din punctul de vedere al atitudinii cadrelor didactice, școala face parte din viață, cunoștințele sunt descoperite de copii, școala este interesantă și elevii sunt implicați în soluționarea problemelor, participând la elaborarea proiectelor, spre deosebire de procesul linear de acumulare de informații și deprinderi, al unor elevi care sunt doar consumatori pasivi de informații și autoritate.

Din punct de vedere al conținuturilor predate, acestea se elaborează progresiv, pe măsură ce copiii fac conexiuni; în acestea se reflectă cerințele elevilor, fiind adaptate la posibilitățile lor. Conținuturile dezvoltă priceperea și experiența pozitivă, favorabilă învățării, se bazează pe surse primare și manipularea materialelor, iar accentul se pune pe înțelegerea conceptelor importante.

Deși ar fi multe de spus, în concluzie, învățământul tradițional pierde teren considerabil în fața celui modern care se bazează pe învățământul alternativ și are la bază educația non-formală. Diferențele dintre teoria și practica metodelor moderne încă mai persistă, dar sunt încrezătoare că profesorii manifestă o dorință constantă de perfectibilizare și tindem spre perfecționarea acestor metode.

BIBLIOGRAFIE

1. Blândul, Valentin Cosmin – “Educația non-formală”, Ed. Universitatii din Oradea, 2008
2. www.iteach.ro
3. www.rcsedu.info
4. www.wikipedia.com

Specificul dezvoltării competențelor sociale la vârsta școlară mică

Prof. învă. primar Clemente Maricica Monica
Școala Gimnazială "I. D. Sîrbu" Petrila, HD

Perioada claselor primare se caracterizează din puncte de vedere social prin apariția prietenilor, copiii devenind mai puțin dependenți de părinți și mai interesați de colegi și de prieteni.

În conștiința multor profesori, misiunea majoră a sistemului de învățământ este de a dezvolta abilități cognitive. Argumentele pe care se sprijină această atitudine sceptică scoate în evidență nevoia cadrelor didactice de a-și concentra efortul pe performanțele academice, deoarece timpul este limitat și insuficient pentru a se adresa altor probleme.

Competențele sociale, stipulate în Cadrul de referință pentru cele 8 competențe-cheie reprezintă obiectul unei recomandări făcute de Parlamentul European tuturor statelor membre. Competența de dezvoltare personală, socială și de a învăța să înveți – presupune reflectarea asupra propriei persoane, gestionarea eficientă a timpului și a informației, activitatea constructivă cu ceilalți într-o manieră, reziliență și managementul propriei învățări și cariere. Totodată se referă la: a face față incertitudinilor și complexității, a învăța să înveți, a susține propria bunăstare fizică și emoțională, a-și menține sănătatea fizică și mentală, a empatiza și a gestiona conflicte într-un context incluziv și stimulat.

Poziția dată abordează educația socială din perspectiva realistă a vieții cotidiene, antrenând valorile sociale cunoscute la celelalte discipline școlare și constituind un ansamblu integrativ de cunoștințe, abilități și atitudini care au ca scop pregătirea elevului pentru a aprecia schimbările din mediul social. Odată cu plecarea la școală copilul capătă un nou statut, cel de elev, iar adaptarea la noile condiții se centrează pe atenția față de un alt adult decât cei din familie. Învățătorul sau învățătoarea începe să joace un rol important în viața micului școlar. Este foarte utilă intervenția cadrului didactic în ceea ce privește încurajarea copiilor în inițierea, stabilirea și menținerea relațiilor sociale, dezvoltarea capacității de a lucra în echipă, de a coopera, a comunica eficient, adică în ceea ce privește dezvoltarea competențelor sociale ale elevilor. Elevii înțeleg treptat valorile sociale ceea ce contribuie la formarea comportamentelor

prosociale. Acordă o anumită importanță grupului de prieteni, prietenii se bazează pe suport și interese comune. Colaborează cu colegii în rezolvarea unor sarcini, în anumite situații intră în competiție cu alți copii. Opinia celorlalți colegi nu îi lasă indiferenți, unii se afirmă constructiv, pozitiv, alții se afirmă greșit, apărând astfel bariere în comunicare. Ei au nevoie de ajutorul adulților pentru a fi educați. Educați corespunzător aceștia vor dezvolta o stimă de sine pozitivă, ceea ce reprezintă o condiție a reușitei școlare în această perioadă. Copiii cu deprinderi sociale slab dezvoltate au dificultăți de a se integra într-un grup, întâmpină dificultăți în relațiile cu cei din jur, creează probleme comportamentale, au rezultate școlare scăzute. Abaterile de acest gen pot fi mai grave: fie modele care-l influențează direct, fie un factor de securizare cum este grupul, cu tendințe predelinvențiale, sub influența căruia se află școlarul mic.

BIBLIOGRAFIE

1. Băban, A. (coord.), (2001), Consiliere educațională: ghid metodologic pentru orele de dirigenție și consiliere, Editura Imprimeria ”Ardealul”, Cluj-Napoca.
2. Botiș, A., Mihalca, L., Tudose D.-E.(coord.), (2007), Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți, cu vârsta până la 7 ani: ghid pentru cadrele didactice din învățământul preșcolar, Editura Alpha MDN, Buzău.
3. Catrinel, A. Ș., Kállay, É., (2007), Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la preșcolari, Editura ASCR, Cluj-Napoca

Educația incluzivă în context internațional

Prof. înv. primar Clemente Maricica Monica
Școala Gimnazială "I. D. Sîrbu" Petrila, HD

Adaptarea la permanentele cerințe schimbătoare ale unei lumi care evoluează rapid, care necesită abordări multiple ale fenomenelor naturale și/ sau sociale și care impune adoptarea de strategii eficiente în vederea atingerii tuturor obiectivelor sale, presupune implicarea activă a întregii societăți pentru a pune în centrul preocupărilor sale *OMUL*.

Printre atributele acestei societăți se pot enumera: schimbarea, transformarea, egalitatea șanselor, continua formare, cooperarea, evoluția tehnologiei, preocuparea pentru oameni și pentru nevoile lor în ceea ce privește dezvoltarea, integrarea și inovarea.

Elementul central al societății, element care poate contribui în mod valoros și radical la evoluția tuturor elementelor componente ale societății este *EDUCAȚIA*.

Educația incluzivă este un proces complex, de durată care necesită analize, schimbări și construcții continue pentru a realiza politici și practici incluzive și a asigura bazele unei culturi incluzive.

Educația incluzivă a apărut ca o reacție firească a societății la obligația acesteia de a asigura cadrul necesar și condițiile impuse de specificul educației persoanelor cu cerințe educative speciale. Bogăția spirituală a lumii contemporane rezidă tocmai din respectul și valorizarea tuturor indivizilor, pentru că lumea modernă acceptă faptul că fiecare individ este o dimensiune care îmbogățește și potentează, împreună cu celelalte experiențe, lumea de azi.

Educația incluzivă, respectiv integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale în învățământul de masă a apărut ca o provocare spre schimbarea atitudinilor și mentalităților, dar și a politicilor și practicilor de excludere și segregare. Integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale în învățământul de masă are ca scop rezolvarea câtorva dintre problemele pe care le întâmpină copiii în procesul educației și dezvoltării lor.

Educația de bună calitate reprezintă un DREPT fundamental al omului și copiii au dreptul la educație generală, iar modelul incluziunii socio-educaționale are la bază acest drept, înglobat în dreptul internațional. Fiecare copil, indiferent de apartenență sau de nivelul de dezvoltare a capacităților sale,

are dreptul la o educație de bună calitate care să conducă în cea mai mare măsură la dezvoltarea capacităților sale cognitive și de integrare socială.

Fiecare copil este înțeles ca un participant activ la învățare și predare și pentru că fiecare aduce cu sine în procesul complex al învățării și dezvoltării o experiență, un stil de învățare, un model social, o interacțiune specifică, un ritm personal, un mod de abordare, un context cultural căruia îi aparține.

Conceptul de „educație pentru toți” a fost lansat în 1990 în Tailanda la Conferința Internațională a Ministerului Educației, iar în 1994 la Salamanca, în Spania, s-au lansat dimensiunile educației pentru toți care constau în calitatea actului educațional și acces pentru toți copiii: „Școlile trebuie să primească toți copiii, fără nici o deosebire privind condițiile lor fizice, sociale, emoționale, lingvistice sau de altă natură. Acestea se referă și la copiii cu dizabilități sau talentați, copiii străzii și copiii care muncesc, copii din populații îndepărtate sau nomade, copii aparținând minorităților lingvistice și etnice...”

Pentru ca activitatea instructiv – educativă să fie profitabilă pentru toți elevii, aceasta trebuie să se realizeze diferențiat. Educația diferențiată vizează adaptarea activității de instruire la posibilitățile diferite ale elevilor, la capacitatea de înțelegere și ritmul de lucru propriu unor grupuri de elevi sau chiar fiecărui elev în parte.

Pentru ca educația copiilor cu cerințe speciale să fie eficientă, pe de o parte trebuie să aibă un caracter integrat, iar pe de altă parte trebuie să aibă un caracter diferențiat, să fie adaptată particularităților elevilor.

Caracterul integrat al învățământului ne pune în fața problematică a situației în care un copil cu handicap este integrat într-o clasă obișnuită. În fapt este vorba pe de o parte de situația copilului respectiv, iar pe de altă parte, de situația clasei în care este integrat. Sub ambele aspecte, ceea ce urmărim este o bună înțelegere reciprocă, o existență socială normală a copiilor, în ciuda diferențelor existente. Pentru copilul cu handicap aceasta înseamnă a fi înțeles și acceptat, cu tot ce are el pozitiv, cu tot ce poate aduce vieții de grup. Această normalizare a relațiilor este benefică și pentru ceilalți elevi, care învață să respecte dreptul la diferență, să fie solidari cu semenii lor care întâmpină dificultăți în viață.

BIBLIOGRAFIE:

A. Ghergut, Sinteze de psihopedagogie speciala, Editura Polirom, 2005

Reușita școlară, eficiența activității didactice

Prof. învățământ primar: Jurj Cristina-Eva

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Actul instruirii se realizează în contextul unei rețele complexe de atitudini și relații între dascăl-elevi, elevi-elevi, elev-clasa de elevi. Asemenea interacțiuni determină un climat psihosocial în cadrul lecțiilor care poate favoriza sau defavoriza optimizarea predării și învățării.

Ansamblul tuturor acestor manifestări relaționale constituie fondul pe care se va insera educația intelectuală și morală a copilului.

Indemnul adresat în urmă cu două secole de Jean Jacques Rousseau « începeți dar prin a vă cunoaște copiii » se află și astăzi la temelie educației.

Pornind de la această idee vom putea constata faptul că nu de puține ori dascălii își orientează atenția și explicațiile spre unii elevi și îi ignoră pe alții ; că înlesnesc participarea activă a unor elevi și o descurajează pe alții, acordând o atenție mai mare elevilor buni , în timp ce elevii slabi nu sunt luați în seamă. Aceste diferențe oferă unor elevi posibilități mai mari de afirmare , în cadrul aceleiași clase.

Un dascăl bun trebuie să cunoască bine fiecare elev să-l folosească potrivit capacităților sale, dirijându-i activitatea în cooperare cu ceilalți elevi.

Rolul dascălului este să monitorizeze predarea, pentru a fi sigur ca informația se transmite corect și că poate servi ca punct de plecare pentru diverse întrebări. Dacă grupurile de experți se împotmolesc, dascălul poate să îi ajute pentru a se asigura că aceștia înțeleg corect și pot transmite mai departe informațiile.

Reușita școlară reprezintă raportul dintre efectul obținut și efortul depus în procesul de învățământ; eficiența activității didactice.

Factorii și cauzele generatoare de suprasolicitare pot fi structurați în funcție de următoarele instanțe: elev, cadru didactic, școală, mediu socio-familial.

Cauze care țin de elev:

- starea de sănătate, unele deficiențe senzoriale sau/și tulburări de personalitate ;
 - deficiențe în dezvoltarea fizică a elevilor;
 - dificultăți de adaptare a unor elevi de 6 ani la regimul școlar ;
 - supraîncărcarea cu activități școlare și extrașcolare ;
 - nerespectarea unui regim rațional de muncă și odihnă,etc.
- eficiența activității didactice

Cauze care țin de cadrul didactic :

- dozarea defectuoasă în timp a conținutului programelor și manualelor școlare;
- supraîncărcarea elevilor cu teme pentru acasă;
- orare defectuos întocmite, fără respectarea curbelor de efor zilnic și săptămânal;
- oboseala pricinuită elevilor din cauza nerespectării de către cadrele didactice a diferențelor individuale,etc.

Stilul pe care dascălul trebuie să-l adopte la clasă trebuie să fie democratic, pentru ca :

- elevului să i se permită să fie activ, atent pe tot parcursul activității ;
- atmosfera din clasă să fie de cooperare, de respect, de toleranță
- să sprijine elevii, să le dirijeze activitatea, să permită fiecărui elev să lucreze în ritmul său ;
- să determine elevii să gândească, să comunice, să pună întrebări, să răspundă ;
- să aplice metode didactice pentru elev, prin elev și împreună cu elevul.

În funcție de stilul adoptat elevii se vor implica activ, își vor dezvolta încrederea în forțele proprii, vor învăța să asculte și să respecte opiniile celorlalți, vor deveni parteneri ai dascălului, întreaga clasă devenind o comunitate liberă și eficientă.

Nu este suficient să știi ce să comunici și nici să cunoști bine elevii. Un dascăl bun se caracterizează prin empatia, prin capacitatea de a sesiza și înțelege nevoile și problemele elevilor, de a se identifica cu ei, adaptându-și comportamentul didactic și afectiv la cerințele lor, bucurându-se odată cu ei de succesele obținute.

Pentru a crea relații de simpatie între el și elevi, dascălului îi sunt necesare unele **calități** ca : interesul față de copii și dorința de a-i ajuta, pasiunea pentru meserie, echilibrul sufletesc, răbdarea, înțelegerea, amabilitatea, competența profesională.

Chiar din clasa I este bine să descoperim **trăsăturile de personalitate și de comportament**, ca să știm care elevi sunt activi sau inactivi, timizi, ordonați, dezordonați , pentru a putea urmări evoluția lor până la sfârșitul clasei a IV-a.

În activitatea mea am avut , ca mulți dintre colegii mei, elevi cărora le place să deranjeze activitatea clasei, acești elevi nu trebuie excluși sau pur și simplu scoși afară pe motiv că « este mai bine fără ei ». Pentru elevii de genul acesta trebuie mereu găsită o sarcină în plus, deoarece acordarea atenției reprezintă pentru ei cel mai important lucru.

Nu trebuie să uităm că în relația dascăl-elev folosirea cu tact a disciplinei , fără să îngreudească libertatea elevului, va avea un efect constructiv asupra acestuia.

Rolul important al pedagogului este acela de a facilita lucrul în echipe, de a înlesni contactele interumane. Elevul trebuie lăsat să comunice liber în legătură cu ceea ce a înțeles din lecție, să explice cu cuvintele sale, dascălul constatând astfel creativitatea, inteligența elevului.

Obținerea succesului școlar presupune o adaptare cu dublu sens : pe de o parte a copilului la activitatea școlară, iar pe de altă parte a școlii la factorii interni ai acestuia.

Un rol hotărâtor îl constituie **necesitatea adaptării activității didactice, a conținutului ei, a metodelor folosite și a formelor de desfășurare, la particularitățile elevilor sau grupului de elevi** . Cunoașterea particularităților psihofizice ale elevilor reprezintă condiția necesară adaptării strategiilor de tratare diferențiată a elevilor. Reușitele noastre vor fi cu atât mai mari, cu cât pătrundem mai adânc în viața elevilor noștri, le cunoaștem stările sufletești, slăbiciunile, năzuințele personale.

Experiența școlară a confirmat că succesul are un efect mobilizator, stimulator asupra elevului, după cum insuccesul este descurajant. Prin urmare succesul corelează pozitiv cu performanța școlară, cu satisfacția în muncă și cu dorința de a învăța din ce în mai bine. În acest fel din scop și rezultat al activității devine un mijloc de progres școlar.

Bibliografie :

Marin Stoica – Pedagogie școlară-1995

Ed.Gh.Alexandru

Învățământul primar 2-3/2001 ;2-3/2004

Ed.Discipol

Educația pentru sănătate –Ghid pentru cadrele didactice-2003

Colaborarea învățătorului cu familia

**Prof.înv.primar: Jurj Cristina-Eva
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

ROLUL ȘCOLII DE A COORDONA COLABORAREA FACTORILOR EDUCATIVI

Școala a avut și are un rol primordial în a colabora cu părinții copiilor pentru asigurarea educației acestora. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, comunitatea locală, întreaga societate și colaborarea între ele este absolut necesară.

Învățătorul trebuie să cunoască câteva cerințe care să-i faciliteze munca în parteneriatul cu părinții și să-i sporească eficiența.

Consonanta colaborării este o primă cerință înțelegând prin ea nu numai unitatea de vederi, ci cum este și firesc, unitatea de atitudini față de cel educat. Este vorba de o dublă concordanță:

- ❖ între școală și familie;
- ❖ între membrii familiei.

Având păreri diferite față de problemele educației copilului, în familie, apar unele disensiuni de care copilul ia uneori cunoștință fiind, de obicei, prezent la exprimarea lor. Punctele de vedere contradictorii determină copilul să-și desfășoare activitatea după bunul lui plac. Cu asemenea „atitudini” din partea familiei nu poate fi vorba de o colaborare deoarece învățătorul nu are cu cine colabora. În asemenea situații, consecințele negative nu întârzie să apară: elevii cu rezultate slabe la învățătură și mai ales cei indisciplinați sunt, în cea mai mare parte, rodul unei astfel de neconcordanțe, deoarece copilul știind că are un apărător în familie pentru faptele sale negative, le va săvârși fără teamă. O bună educație implică necesitatea unității de vederi și de acțiuni din partea tuturor factorilor educativi.

Informarea reciprocă între învățător și familie cu privire la copil, la evoluția lui, prin intermediul carnetului de elev, a vizitelor reciproce, ședințe cu părinții, corespondență, nu are un

caracter sistematic, ci ea se desfășoară sporadic și mai ales în „momente de criză”. Tocmai pentru a nu se ajunge la asemenea „momente”, trebuie ca informarea celor doi factori să se producă sistematic și reciproc, fiindcă aceasta se realizează de obicei, dinspre școală spre familie și mai rar de la părinți spre învățător. Informarea trebuie să se facă ori de câte ori se simte nevoia dintr-o parte sau din alta.

Colaborarea familiei cu învățătorul nu trebuie să se rezume la domeniul bazei materiale a învățământului. Este necesar ca ei să se intereseze de munca copiilor, de învățatură și să le imprime o atitudine serioasă, de răspundere față de aceasta.

Există un domeniu al educației în care aportul familiei este deosebit de valoros și acesta este cel al educației civice. Niciunde, ca în familie, formarea fizionomiei morale nu găsește un climat mai potrivit de formare. Cinstea, omenia, respectul față de om, hărnicia, dragostea față de patrie sunt valori pe care părinții le pot cultiva cu cel mai mare succes. Acest lucru îl pot realiza nu prin lecții speciale, ci prin atitudinea lor față de aceste valori morale, prin implicarea acestora în viața lor de toate zilele.

După cum se știe, colaborarea presupune pe lângă o unitate de vederi și o coordonare a acțiunilor în vederea realizării unității – factorul coordonator al colaborării fiind învățătorul. Această precizare nu izvorăște dintr-un orgoliu profesional, ci decurge din logica lucrurilor. Școala are rol de a coordona colaborarea tuturor factorilor educativi, deoarece dintre toți, doar ea este singurul calificat pentru asemenea acțiune.

IMPORTANȚA CUNOAȘTERII UNIVERSULUI FAMILIAL AL ELEVILOR

Învățătorul este cel care trebuie să cunoască ce relații există în sânul familiei și mai precis să-i cunoască bine pe părinți pentru a putea îndeplini rolul de educator „al educatorilor”. Numai atunci când el va cunoaște cu precizie universul familial al elevilor săi va putea să ferească elevul de influența nefastă a unor părinți ce nu-și merită numele de părinte. Această misiune nu este ușor de îndeplinit pentru că există diferite tipuri de părinți: indulgent, autoritar, indiferent, protector și democratic. În ideea că părinții elevilor mei nu cunosc aceste stiluri parentale, am organizat o ședință de consiliere a acestora prezentându-le caracteristicile și modul de manifestare a fiecărui stil, dar mai ales am pus accent pe avantajele și dezavantajele pe care le prezintă fiecare:

❖ Indulgent

Acest tip de părinte îi permite copilului să se manifeste cum vrea el, fără a-i impune prea multe restricții. Se consultă cu el când ia o decizie, îi dă libertate de exprimare, manifestă interes față de tot ce face copilul, iar cazurile în care îl pedepsește sunt foarte rare. Această atitudine îi permite copilului să aibă o personalitate distinctă, marcantă, originală, îi dezvoltă capacitatea de a lua decizii și îi dezvoltă creativitatea.

Pe de altă parte, copilului crescut într-o manieră indulgentă, îi va fi greu să înțeleagă rolul limitelor, al regulilor și să țină cont de ele atunci când situația o va cere; de aceea pentru foarte mulți adulți, el este un copil obraznic sau chiar un „copil problemă”.

❖ Autoritar

Părintele care adoptă stilul autoritar se caracterizează prin faptul că îi cere copilului să respecte cu strictețe, fără să comenteze, regulile impuse și la cea mai mică greșeală este pedepsit. Intenția copilului de a-și manifesta independența este interpretată ca pe o formă de răzvrătire, fapt ce reprezintă o sursă importantă a conflictelor părinte-copil. Stilul autoritar al părintelui îl învață pe copil să devină ordonat, disciplinat, respectuos, îi dezvoltă simțul critic, îl învață să devină perfecționist.

Din păcate adoptarea acestui stil parental atrage după sine numeroase dezavantaje. Copilul crescut în acest mod va învăța foarte greu să devină maleabil, sensibil la dorințele altora. El va fi neiertător cu cei care greșesc. De asemenea, acest copil va întâmpina dificultăți în realizarea unei comunicări eficiente, va fi lipsit de inițiativă, de curaj și veșnic nemulțumit, deoarece se teme în permanență că ar putea greși.

❖ Indiferent

Un părinte indiferent neglijează copilul, nu este preocupat de realizările lui și nici nu manifestă trăiri emoționale pozitive pentru el. Copilul al cărui părinte se manifestă indiferent, învață că părerea lui nu contează prea mult, se simte lipsit de importanță și uneori absolvit de orice responsabilitate. El va deveni timorat și va avea un complex de inferioritate. Acest tip de copil se va baza doar pe experiența lui, va fi mai rezistent la greutățile vieții.

Din cauza lipsei de afecțiune, copilul va fi mai rigid, mai insensibil, mai apatic. Unii îl vor considera un copil „fără suflet”, „de gheață”.

❖ Protector

Aparent acest tip de părinte pare a fi un model. El este extrem de atent la nevoile copilului și se dedică cu toată ființa lui meseriei de părinte. Îi oferă copilului în permanență securitate, sprijin și protecție. Are grijă să-și învețe copilul să fie precaut și rezervat față de tot ce vine din afara familiei.

Din păcate, uneori protecția acordată copilului este exagerată, părinții devin veșnic îngrijorați, văd pericole la fiecare colț de stradă. Atunci când apare o problemă se grăbesc să caute vinovați, intră în panică, se „consumă”.

Dezavantajele pe care le atrage acest stil parental sunt numeroase. Când este mic, copilul are stări de frică nejustificate. O dată cu trecerea timpului, copilul se va simți „sufocat” și va manifesta tendința de a se îndepărta de părinți. El găsește că este dificil să comunice direct cu părintele despre anumite probleme personale, de temă că acesta nu-l va înțelege și se va îngrijora. În acest fel, copilul va învăța să ascundă informația, va avea o viață secretă, personală, nebănuită de părinte.

❖ Democratic

Părintele care se comportă democratic are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie respectate, fără a omite stabilirea unor reguli care să fie aplicate consecvent și urmate de toți membrii familiei. Prin urmare, părintele care îmbrățișează stilul democratic este suficient de indulgent, flexibil și deschis spre nou pentru a accepta tot ce ar putea ameliora viața copilului și a familiei, însă este în același timp suficient de autoritar pentru a impune o disciplină riguroasă, a-l învăța pe copil să învețe reguli și să îndeplinească sarcinile care i se dau. Părintele este și destul de protector pentru a-i oferi copilului securitatea și sprijinul de care are nevoie. El este de asemenea și suficient de înțelegător și încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii personale, îl încurajează să fie independent, îi respectă opiniile, interesele și personalitatea. Manifestă căldură față de copil, îl apreciază.

Ca urmare a acestor atitudini parentale, copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității sale, va putea comunica eficient cu cei din jur, va manifesta creativitate, inițiativă, autonomie personală. Respectul pentru om, cultivat de stilul democratic, îl va învăța pe copil să îi respecte pe alții, să ia în considerare opinia celorlalți, să accepte observații, având totodată curajul să-și exprime punctul de vedere.

Cu toate că în aparență stilul democratic are multe avantaje, este bine de menționat faptul că un copil crescut în acest mod se va adapta cu greu unui stil autoritar pe care îl poate întâlni la școală, în grupul de prieteni, în armată, la locul de muncă. El ar putea fi considerat bleg pentru că nu execută prompt sarcinile care i se dau sau dimpotrivă, impertinent pentru că „discută” ordinele.

În cadrul dezbaterilor ce au urmat acestei prezentări am putut observa că unii părinți consideră anumite valori ca fiind calități (ex. independență și exprimare liberă), în timp ce alții le consideră defecte (răzvrătire, comentarea ordinelor). Fiecare părinte și-a făcut o analiză asupra stilului parental pe care îi manifestă față de copil. Astfel atât părintele cât și învățătorul au putut să-și dea seama de avantajele și dezavantajele pe care le are copilul acestuia. De asemenea am constatat că un părinte poate avea mai multe stiluri parentale, în funcție de diferiți factori. Am constatat de asemenea că într-o familie fiecare părinte poate avea stilul său propriu, care uneori se completează cu cel al partenerului, iar alteori se dovedește a fi incompatibil, ajungând să dezorienteze copilul și să-i creeze un climat afectiv nefavorabil dezvoltării armonioase.

Desigur că nu am reușit să cunosc pe deplin toți părinții elevilor într-o singură ședință. Au urmat alte întâlniri cu aceștia în cadrul vizitelor mele la domiciliul acestora sau al vizitelor părinților la școală.

Cunoștințele legate de familiile elevilor pe care le acumulează învățătorul vor putea fi adunate atunci și numai atunci când între familie și învățător există o permanentă colaborare bazată pe încredere, respect, stimă, cointeresare în obținerea eficienței maxime în educația copilului.

MODALITĂȚI DE COLABORARE A ÎNVĂȚĂTORULUI CU FAMILIILE ELEVILOR

În practica școlară există mai multe modalități de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor:

-Ședințe cu părinții – cadru organizat al unor analize riguroase asupra activității desfășurate cu întreg colectivul de elevi pe care învățătorul îl conduce, dar și rezultatele obținute de fiecare elev în parte. Cu această ocazie sunt dezbătute și greutățile pe care copiii le întâmpină la diferite discipline de studiu, la efectuarea temelor, la colaborarea cu ceilalți colegi, în respectarea

regulamentului școlar, atât la școală cât și acasă. Informarea este reciprocă de la învățător la părinte și invers. Problemele se analizează, se discută și apoi se stabilește un plan de măsuri pentru înlăturarea lor.

-Vizitele la domiciliul elevilor sunt momentele în care se realizează o cunoaștere amănunțită a condițiilor de viață în care trăiește copilul, a valențelor pozitive sau negative pe care părinții le exercită asupra acestuia. Cu această ocazie învățătorul poate urmări gradul de sprijin acordat de părinți copiilor în efectuarea temelor de acasă. S-a constatat că un număr restrâns de elevi n-au fost supravegheați în timpul pregătirii lecțiilor, în timp ce un număr destul de mare au fost controlați sistematic de către părinți sau alți membrii ai familiei. Aceștia din urmă aveau caietele ordonate, temele complete și corecte, iar rezultatele lor la învățătură sunt bune și foarte bune.

-Lectoratele pedagogice sunt organizate cu părinții în scopul consilierii acestora în unele probleme în ceea ce privește „meseria de părinte”. Iată câteva teme pe care le-am abordat de-a lungul anilor cu părinții elevilor pe care i-am educat: „Profesia de părinte – un examen de conștiință”, „Atmosfera familială și educația copiilor”, „Bunicii – Cine nu are bătrâni în casă, să își cumpere”, „Psihologia familiei cu un singur copil”, „Probleme ale copilului bolnav”, „Dificultățile trecerii pragului dintre clasa a IV-a și a V-a”, etc.

-Sfatul pedagogic este un program săptămânal care constă în consultații acordate de învățător părinților cu ocazia vizitelor la domiciliul elevilor și în momentele de criză când părintele vine la școală să-l informeze pe învățător despre problemele pe care le are copilul sau este chemat de învățător pentru a-l pune la curent cu situația copilului. Acest mod de lucru cu părinții este eficient deoarece se desfășoară ori de câte ori situația o impune, în timp util pentru ca problemele apărute să fie rezolvate repede și necesită alocarea unei scurte perioade de timp.

-Corespondența și carnetul de note sunt modalități de lucru permanente, dar ele nu sunt suficient de concludente deoarece informarea se face numai dintr-o parte, fie de la învățător spre părinte, fie de la părinte la învățător. Carnetul de note oferă părinților doar calificativul obținut de elev în urma evaluării nu și ce știe sau nu știe copilul. Desigur că pentru părintele care urmărește îndeaproape munca elevului și vrea să fie bine și complet informat este posibilă studierea testelor de evaluare sumativă, a muncilor independente sau a realizărilor plastice.

-Serbările ținute în fața părinților permit acestora să vadă manifestările elevilor, rezultatul muncii lor, trăirile și comportamentul acestora, să le descopere diferite înclinații sau chiar talente

artistice pe care nici nu le bănuiau. Îi pot urmări cum se manifestă în colectiv în raport cu ceilalți elevi.

-Excursiile sau drumețiile pot constitui și ele o modalitate de lucru cu părinții cu condiția ca și aceștia să fie invitați să participe. În cadrul acestor activități avem ocazia să-i punem pe părinți în fața unor situații tipice de o educație model în ceea ce privește comportamentul copiilor în situații normale, dar pe care nu le întâlnesc zilnic.

Am putea spune că aproape nu există activitate extracurriculară la care să nu putem invita părinții. Vom observa că în funcție de locul de muncă, de timpul de care beneficiază, de atenția pe care o acordă educației copilului în școală și în familie, părinții vor răspunde de cele mai multe ori „prezent” solicitărilor noastre. Dacă avem o colaborare strânsă cu părinții, dacă încercăm să-i aducem aproape de eforturile pe care le facem pentru educarea copiilor, roadele acestei colaborări nu se vor lăsa așteptate.

Fiind mereu ca „ argintul viu”, însetat de nou și de continuă perfecționare sub toate aspectele muncii sale, învățătorul trebuie să rămână ca o „ flacără vie” într-o viață deloc ușoară, cu multe cărări întortocheate și are misiunea de a-i conduce pe alții spre succes.

BIBLIOGRAFIE

- „ Colaborarea școlii cu familia și educația în familie” – Voicu Lăscuș
- „Activitatea educativă în învățământul preuniversitar” – Îndrumător metodic
- „Psihologie școlară” – Ed. Collegium
- „Învățământul primar” nr. 1 și 2 / 1996
- „Învățământul primar” nr.1 și 2 / 1995
- Suport de curs „Tehnici de consiliere a școlarului mic și a părinților”

Metode complementare de evaluare la fizică

Prof. Dr. Duduială Gianina
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Referatul

Referatul este o formă de evaluare scrisă, în care se abordează domenii noi și se realizează în general conexiuni inter și transdisciplinare. Și referatul are o valoare instructivă, deoarece oferă elevilor posibilitatea de a lucra independent, cu alte surse decât manualul (valoare păstrată atâta timp cât elevul nu se mulțumește să reproducă numai opiniile altora, exprimându-și și ideile personale). Putem deosebi două tipuri de referate:

- referate bazate pe informare. Exemplu: Centrale nucleare; Fizicienii români din secolul XX, etc.
- referate bazate pe descrierea / realizarea unui experiment și pe analiza și interpretarea datelor obținute. Exemple: Plutirea corpurilor ; Echilibrul mecanic; Transformări de stare; etc.

Pregătirea unui referat(pe o temă dată) presupune:

- realizarea planului lucrării;
- strângerea, selectarea și sistematizarea informațiilor;
- formularea răspunsurilor detaliate și riguroase la întrebările sugerate de temă;
- întocmirea referatului.

Dintre avantajele utilizării referatului ca metodă de evaluare enumerăm:

- este un instrument de evaluare creativ cu un pronunțat caracter formativ;
- permite abordarea unor domenii noi ce reprezintă extinderi ale conținutului trunchiului comun;
- se realizează o evaluare sumativă strict individualizată;

Proiectul

Proiectul este o activitate mai amplă decât referatul , care începe în clasă prin definirea și înțelegerea sarcinii de lucru, se continuă în afara clasei, pe parcursul a câtorva zile sau săptămâni și se încheie prin prezentarea, în fața colegilor a unui produs sau a rezultatelor obținute.

Proiectul poate fi realizat individual sau în echipă, iar titlul , respectiv tema va fi ales de către elev sau propus de către profesor. Subiectul proiectului trebuie să fie incitant și accesibil elevilor.

Evaluarea unui proiect vizează:

- metodele de lucru;
- utilizarea corespunzătoare a materialelor și echipamentelor;
- munca în echipă, colaborarea, responsabilitatea;
- organizarea ideilor și a materialelor într -un produs final;
- calitatea prezentării.

Ca metodă de evaluare proiectul are numeroase avantaje:

- asigură testarea și verificarea capacităților intelectuale și a aptitudinilor creatoare;
- permite evaluarea simultană a cunoștințelor și comportamentelor întrepătrunse într-o formă sintetică;
- are valoare diagnostică și prognostică pentru că evidențiază aptitudinile pentru munca de cercetare;
- este o modalitate de obiectivare a pregătirii teoretice și practice.

Exemplu (de evaluare sumativă) prin proiect a capitolului Mărimi fizice și unități de măsură pentru clasa a VI-a, finalizat prin intermediul unui proiect complex ,care să conțină un eseu și cel puțin un desen/imagie despre „Sistemul Internațional de Unități”.

Clasa a VIII-a proiect :Instalația electrică a casei mele.Scurtcircuitul.

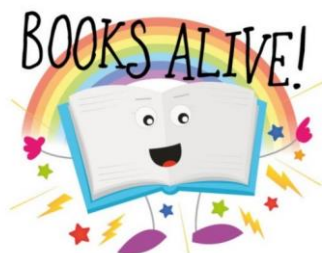
BIBLIOGRAFIE

<https://pdfcoffee.com/didactica-fizicii-pdf-free.html>

[DIDACTICA FIZICII. NOTE DE CURS – Editura Universității din București \(editura-unibuc.ro\)](#)

[\(2\) Didactica Fizicii- Răspunsuri la întrebările unui profesor modern | Craciun Dana - Academia.edu](#)

PROIECT EDUCAȚIONAL
FAIRY TALES THEN AND NOW

Prof. Raica Luciana
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

ARGUMENT

Data de 26 februarie marchează Ziua Internațională a Spunerii Basmelor.

Potrivit specialiștilor, basmele și poveștile spuse copiilor încă de la o vârstă fragedă au un rol foarte important în dezvoltarea viitorului adult.

Basmele și poveștile contribuie la dezvoltarea vocabularului, a imaginației și a abilităților sociale, aducându-și aportul, totodată, la lărgirea orizontului cultural al viitorului adult. Într-o lume în care valorile nu își mai cunosc identitatea, într-o epocă modernă în care televizorul și calculatorul sunt mult mai tentante pentru copii decât lectura unei cărți, profesorul de limba engleză are datoria să îndrume pașii elevilor în tărâmul minunat al limbii engleze prin variate texte și activități care să le stârnească interesul.

Cărțile pot schimba vieți, iar cele citite în copilărie au un mare impact asupra conturării personalității oricărui individ. Când citim o carte, de cele mai multe ori trăsăturile personajului principal se răsfrâng și asupra vieții noastre, făcându-ne mai pozitivi, mai încrezători în a trăi diverse experiențe. În al doilea rând, basmele auzite și apoi citite la vârstă fragedă pot contribui la dezvoltarea imaginației, a vocabularului, a abilităților sociale, pot lărgi perspectivele. În concluzie, lecturile copilăriei ne ajută să devenim mai inteligenți, să găsim mai rapid drumul spre succes, să argumentăm câștigător în viața de zi cu zi.

Proiectul propus urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

SCOPUL

Cultivarea interesului pentru studiul limbii engleze și a plăcerii de a compune în limba engleză și de a citi, de a studia și aprofunda cunoștințele deja dobândite, formarea unui tânăr cu o cultură comunicațională, capabil să-și utilizeze în mod eficient și creativ capacitățile proprii.

OBIECTIVELE PROIECTULUI

- Stimularea și promovarea capacităților creatoare ale elevilor prin alcătuirea unor povești în engleză și prezentarea lor colegilor clasei.
- Atragerea efectivă a elevilor în organizarea unor activități cu caracter extracurricular, conducând la creșterea numerică și calitativă a acestor activități.
- Conștientizarea afectivității de grup ca suport al prieteniei.
- Identificarea propriilor valori și a grupului/comunității din care fac parte.

GRUP ȚINTĂ : Elevii clasei a VII-a D și a VIII-a B

PERIOADA : Anul școlar 2022-2023

LOCUL: Colegiul Național "Mihai Eminescu", gimnaziu

RESURSE: - umane : cadrul didactic, elevi;

STRATEGIA DE REALIZARE: observația, analiza, pe grupe și în perechi

EVALUARE:

- modalități de evaluare:

★ compuneri literare, desene

★ acordarea unor diplome pentru lucrările, desenele, portofoliile ce se remarcă prin originalitate

- rezultate așteptate:

★ implicarea a cât mai multor elevi în activitate

★ cunoașterea valorilor personale și toleranța elevilor față de valori diferite de propriile valori

Teorema lui Thales

Prof. Lăutaru Alexandru
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

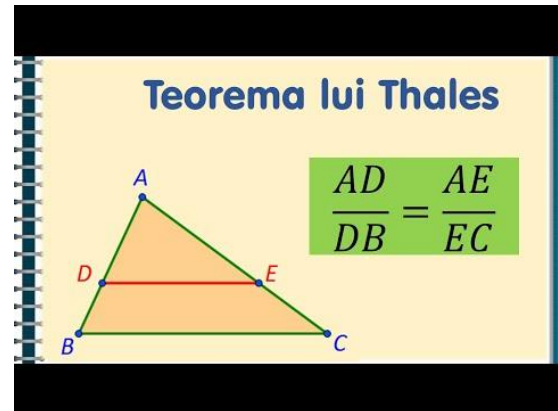
Thales din Milet a fost un mare filosof și gânditor grec, unul dintre primii filosofi din istoria omenirii. Este considerat părintele științelor în Grecia antică, având contribuții importante la dezvoltarea matematicii, astronomiei și filosofiei. Aristotel îl considera fondatorul filosofiei, iar Platon îl numea cel mai iscusit în diferite tehnici.

Thales a fost unul dintre cei șapte înțelepți ai antichității și a fondat în orașul Milet cea mai veche școală filosofică materialistă de care este legată nașterea matematicii grecești. Lui îi este atribuită maxima: „Cunoaște-te pe tine însuși!”. Istoricul grec Herodot, primul autor care îl menționează pe Milet, afirma că strămoșii acestuia erau fenicieni, însă cei mai mulți scriitori l-au prezentat ca aparținând unei familii nobile din Milet. Munca lui Thales nu s-a păstrat în original, însă aceasta a devenit cunoscută datorită lucrărilor semnate de alți scriitori din acea perioadă.

Se spune că Thales din Milet ar fi cunoscut teoremele privitoare la triunghiurile asemenea. Cu ajutorul acestora el a putut să măsoare distanța dintre o corabie și țărm. Tot cu ajutorul unor teoreme de geometrie, el ar fi reușit să măsoare înălțimea mării piramide a lui Keops. În zilele noastre, sub denumirea de „teorema lui Thales”, sunt cunoscute legăturile care există într-o configurație de cinci puncte A-B-C-D-E, unde A, B, D sunt coliniare, A, C, E sunt coliniare, iar DE este paralelă cu BC. De aici se poate stabili asemănarea dintre două triunghiuri, iar mai departe asemănarea dintre două figuri geometrice în spațiul tridimensional. Totodată, se poate caracteriza o geometrie prin atributul „thalesiană”, ceea ce indică faptul că în acea geometrie funcționează teorema lui Thales.

De regulă, două segmente nu sunt comensurabile, în geometria modernă apar noțiunile de „număr real”, „corp”, „spațiu vectorial”, „transformare liniară” și până la urmă „omotetie” (adică asemănare în cel mai general caz), care pot valida teorema lui Thales și pentru alte triunghiuri cu laturi incommensurabile. Pentru a înțelege teorema lui Thales trebuie să știm când două rapoarte sunt proporționale. Astfel, trebuie să cunoaștem ce condiție trebuie pusă, și anume segmentele AB, BC,

CD sunt proporționale cu segmentele AB, BC, CD, dacă lungimile exprimate cu aceeași unitate de măsură sunt proporționale. De altfel, asta reprezintă teorema lui Thales. În orice triunghi, o paralelă dusă la o latură împarte celelalte două laturi ale triunghiului în segmente proporționale.

Bibliografie:

1. <https://www.libertatea.ro/lifestyle/thales-din-milet-teorema-4094801>
2. <https://www.matera.ro/2020/01/teorema-lui-thales-segmente-proportionale/>
3. https://ro.wikipedia.org/wiki/Teorema_lui_Thales

EVALUARE INIȚIALĂ – curriculum adaptat pentru elevii cu CES**Limba și literatura română**

**Prof. Solomon Melinda
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

✓ Pentru rezolvarea corectă a tuturor cerințelor se acordă 80 de puncte. Pentru redactarea întregii lucrări se acordă 10 puncte. Din oficiu se acordă 10 puncte.

✓ Timpul efectiv de lucru este de 45 de minute.

PARTEA I (50 de puncte)

Citește textul:

Elizabeth Ann se făcu mică pe bancheta din vagon, simțindu-se tot mai înspăimântată, cu cât sfârșitul călătoriei se apropia. Privi cu tristețe pe fereastră, la peisajul de iarnă, găsindu-l nespus de urât - numai câmpii goale, maronii la culoare, copacii, goi și ei, tot maronii, și câteva ape curgătoare, nu foarte mari, care alergau repezi la vale, umflate după dezghețul din ianuarie, care topise toate zăpezile de pe dealuri. Elizabeth Ann le auzise în repetate rânduri pe mătușile ei spunând despre ea că nu e în stare să suporte vremea rece, că o apuca tremuratul numai când se gândea la frig, iar acum, nimic nu părea mai înghețat decât ținutul mohorât prin care trenul își croia încet drum.

Iat-o acum pe Elizabeth Ann, singură cu străunchiul Henry, de care se temea atât de mult! Bătrânul o salută aplecându-și ușor fruntea și scoase din căruța o pelerină mare și călduroasă pe care o puse pe umerii fetiței.

(Dorothy Canfield, Ce a înțeles Betsy. Frumusețea copilăriei)

A

1. Desparte în silabe următoarele cuvinte: *bancheta, înspăimântată, chipiului*. **6 p**

2. Menționează trei cuvinte care se referă la natură. **6 p**

3. Precizează partea de vorbire pentru cuvintele subliniate în text, alegând varianta potrivită:

8 p

Henry- Substantiv propriu / substantiv comun

ea- Pronume personal / adjectiv

călduroasă- Pronume personal / adjectiv

simțea- Verb / substantiv comun

4. Notează antonimele cuvintelor *tristețe*, *topise*. **6 p**

5. Formulează o propoziție în care substantivul *vagon* să aibă funcția sintactică de subiect (trebuie să răspundă la întrebarea CINE?). **6 p**

B

1. Numește anotimpul prezent în text. **6 p**

2. Numește personajele la care se gândește fetița în timpul călătoriei. **6 p**

3. Numește personajul principal al textului dat. **6p**

PARTEA a II-a

_____ **(30**
de puncte)

Scrie o compunere de 50 – 70 de cuvinte în care să prezinți o întâmplare petrecută într-un parc.

În compunerea ta, trebuie:

- să relatezi o întâmplare, respectând succesiunea logică a faptelor; – să te raportezi la o idee sau la un personaj din textul dat;
- să precizezi două elemente ale contextului spațio-temporal;
- să respecți structura specifică tipului de compunere cerut;
- să ai obligatoriu numărul minim de cuvinte precizat.

BAREM DE EVALUARE ȘI DE NOTARE

Se punctează oricare alte formulări/modalități de rezolvare corectă a cerințelor.

Nu se acordă punctaje intermediare, altele decât cele precizate explicit în barem. Nu se acordă fracțiuni de punct.

Se acordă 10 puncte din oficiu. Nota finală se calculează prin împărțirea la 10 a punctajului total.

PARTEA I (50 de puncte)

A.

1. despărțirea corectă în silabe: *ban-che-ta, în-spăi-mân-ta-tă, chi-pi- lui* 6p (3x2p)
2. menționarea a trei cuvinte care se referă la natură, *de exemplu: câmpii, copaci, pe* 6p (3x2p)
3. sublinierea corectă a părții de vorbire 8p (4x2p)

	partea de vorbire
Henry	<u>Substantiv propriu</u> / substantiv comun
ea	<u>Pronume personal</u> / adjectiv
călduroasă	Pronume personal / <u>adjectiv</u>
alergau	<u>Verb</u> / substantiv comun

4. Notarea antonimelor potrivite: *tristețe =/bucurie* , *topise =/înghețase*. 6p (2x3p)

5. *De exemplu: Vagonul se mișcă încet.* 6 p

B

1. Scrierea anotimpul prezent în text: iarna. 6 p
2. Indicarea personajelor la care se gândește fetița în timpul călătoriei: mătușile ei. 6 p
3. Numirea personajul principal al textului dat: Elisabeth Ann = fetița. 6 p

Partea a II-a (30 de puncte)

– relatarea unei întâmplări: cu respectarea succesiunii logice a faptelor – 8 p; cu respectarea parțială a succesiunii logice a faptelor – 5p; fără respectarea succesiunii logice a faptelor – 3p

– raportarea la o idee sau la un personaj din textul dat 6 p

– câte 3 puncte pentru precizarea fiecăruia dintre cele două elemente ale contextului spațio-temporal 2 x 3 p= 6 p

– respectarea structurii unei compuneri: introducere, cuprins, încheiere – 6 p; parțial – 3 p

– adecvarea conținutului la cerință – 2 p; conținut parțial adecvat – 1 p

– respectarea precizării privind numărul minim de cuvinte puncte 2 p

Redactarea întregii lucrări: 10 p

· respectarea limitelor de spațiu indicate: 1 p

· respectarea normelor de exprimare și de ortografie puncte:

(0-1 greșeli-6 p; 2-3 greșeli-4 p; 4-5 greșeli-2 p; peste 6 greșeli-0 p)

· respectarea normelor de punctuație: 3p

(0-1 greșeli-3 p; 2-3 greșeli-2 p; 4-5 greșeli-1p; peste 6 greșeli-0 p)

Caracteristici ale limbajului în cazul copiilor cu sindromului Down

Prof. logoped Lichi Carla
Cabinet logopedic interșcolar nr 10
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Sindromul Down este o afecțiune congenitală ce se datorează prezentei unui cromozom suplimentar în construcția genetică a fatului. La nivel celular se întâlnesc 46 de cromozomi, ce sunt aranjați în câte 23 de perechi. În timpul diviziunii celulare se produce mitoză (procesul prin care o celulă ‘mama’ se divide în două alte celule, care au același număr de cromozomi, respectiv 46), dar și meioză (se semnalează în celulele sexuale – ovule feminine și spermatozoizi masculini). În timpul diviziunii celulare prin meioză, există posibilitatea ca într-una dintre celulele sexuale să apară un cromozom suplimentar, cel mai adesea în cromozomul 21. Trisomia 21, cum este denumită mutația, apare la unul dintre cei mai mici cromozomi, o celulă având în nucleu, nu două copii ale cromozomului 21, ci trei. Astfel, copilul va avea un cromozom în plus, respectiv 47, acest material extragenetic determinând întârzierea sa mentală și fizică.

Cauzele apariției acestei afecțiuni nu sunt cunoscute cu certitudine, studiile efectuate în domeniu stabilind că cele mai dese cazuri se întâlnesc la copii ai căror mame la naștere au peste 35 de ani. Cu toate că nu poate fi prevenit, el poate fi din fericire depistat încă din perioada fetală, prin diverse teste prenatale cum ar fi triplul test (cunoscut și ca test ‘screening’, ce constă în identificarea în sângele mamei a alpha-fetoproteinei, hCG (human chorionic gonadotropin) și estriolului neconjugat) sau prin amniocenteza. Diagnosticul se poate pune cu ajutorul cariotipului, un test genetic pe o mostră de sânge sau de țesuturi, care poate evidenția perechile de cromozomi, în funcție de formă și de mărime (perechea 21 prezentând un cromozom în plus, la diagnostic pozitiv).

Sindromul Down are trei tipuri de manifestare:

- Trisomia 21 standard – este întâlnită la marea majoritate a persoanelor diagnosticate cu această afecțiune (respectiv 95%). În acest caz pacienții au un cromozom 21 suplimentar în fiecare celulă, acesta putând proveni fie din ovul, fie din spermatozoid.
- Sindromul Down de tip translocatie – Este întâlnit în aproximativ 4 % din cazuri, el putându-se

datora unor mutații genetice intamplatoare sau putand fi mostenit

- Mozaicism – Apare doar in 1 % din cazurile de sindrom Down, cromozomul 21 suplimentar fiind intalnit doar la anumite celule, nondisjunctia intervenind dupa fertilizare. In acest caz celule reprezinta o combinatie de celule trisomice si celule normale, in functie de procentajul acestora persoanele fiind mai mult sau mai putin afectate

Caracteristicile anatomice și fiziologice des întâlnite la copiii cu sindrom Down sunt particularitățile structurii musculare și faciale, acestea ducând la tulburări în sfera limbajului, și anume: hipotonia – tonusul muscular foarte scăzut al buzelor, limbii și musculaturii faciale, disociații între mișcările buzelor, limbii și a maxilarelor, cavitatea bucală relativ mică comparativ cu mărimea limbii evidențiindu-se protruzia limbii, respirația predominant orală care crește sensibilitatea la răceli și alergii, palatul dur ogival limitează mișcările limbii în vorbire punând în evidență dificultăți în mișcări mici și precise ale cavității bucale. Toate aceste aspecte conduc la scăderea nivelului inteligibilității vorbirii copiilor cu sindrom Down în următoarele arii: articulare, ritm și fluentă, rezonanță, fonație.

Se remarcă prezența atenției mutuale, în desfășurarea anumitor activități cu caracter ludic sau de învățare, împreună cu alți adulți, arareori cu alți copii.

Uneori se implică în jocuri cu obiecte unde este prezent comportamentul de posesivitate asupra obiectului de joc sau asupra jocului în sine. Stăpânesc o parte a elementelor conceptelor și categoriilor simple, concrete: corpul uman, fructe, legume, animale, hrană, îmbrăcăminte, etc, diferențiază între acestea și le pot asocia categoriei folosind spre exemplu, imagini.

Copiii pot numi o serie de obiecte, persoane, evenimente, sau pot face referire la acestea folosind o etichetă verbală, însă caracteristicile articulatorii nu sunt constante pentru denumirile consonantice sau plurisilabice. Pentru denumirile cu formă simplă, pot exista de asemenea alterații, distorsiuni, omisiuni, care sunt constante, forma sonoră, particularizată, a respectivei denumiri fiind fixată în repertoriul copilului (ex. „minde”, pentru minge).

Vocabularul activ conține un minim de 20 de cuvinte clar identificabile, cu forme sonore simple, de tipul v+c, mono sau bisilabice și care exprimă denumirea obiectelor, numelor unor persoane, evenimentelor concrete, din contextul apropiat al copiilor. Este evidentă neinteligibilitatea vorbirii cursive spontane (asimilabilă exprimării în propoziții care alătură un obiect de o acțiune). Mai mult, dificultatea resimțită de partenerii de comunicare de a decodifica

mesajul primit, de a interpreta dorința/ nevoia persoanei cu SD, antrenează la aceasta sentimentul de frustrare și mai apoi întreruperea comunicării.

Descoperiri științifice ale secolului XXI

Prof. Șorop Livia
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Aceasta nu este o listă întregă cu cele mai mari descoperiri ale secolului XXI în știință și tehnologie. În mai puțin de două decenii, a fost inventat un smartphone, internet wireless de mare viteză, o imprimantă 3D. Genomul uman a fost complet decodat și secretul originii sale a fost dezvăluit.

Descoperirile au loc în mod constant și, dacă comparăm datele cu același secol al XX-lea, se poate observa că orizonturile de cunoaștere ale oamenilor de știință se extind nu numai pe Pământ, ci și pe întregul Univers. În plus, multe dintre aceste descoperiri implică dezvoltarea unor ramuri întregi ale științei și producției industriale. Aceasta înseamnă că realizări și mai interesante ale oamenilor de știință așteaptă omeniirea în viitor.

Particula Boson-Higgs

Existența sa a fost prezisă în 1960, dar particula a fost descoperită abia în 2006 la Geneva. Acest lucru a devenit posibil datorită construcției Large Hadron Collider. Particula Boson este, de asemenea, numită „particula lui Dumnezeu”, deoarece ea este principala cărămidă din care a apărut Universul. Aceasta este cea mai mare descoperire din fizica secolului XXI nu numai că va contribui la crearea de substanțe noi în viitorul apropiat, ci va deveni și baza pentru realizări ulterioare. De exemplu, eliberarea motoarelor care funcționează pe principii noi și care permit parcurgerea unor distanțe uriașe într-un timp scurt.

Celulele stem din celulele adulte

Celulele stem sunt folosite pentru a crește organe și țesuturi umane. Acest lucru este relevant pentru tratamentul unei varietăți de boli. Prin urmare, una dintre cele mai mari descoperiri ale secolului XXI este faptul că oamenii au învățat să crească organele necesare transplantului și să nu spera că va apărea un donator adecvat.

Anterior, celulele stem erau obținute numai de la embrion. Acest lucru nu a fost doar neetic, ci și periculos, deoarece celulele au fost prelevate folosind o seringă care a străpuns placenta. Și acest lucru a dus uneori la un avort spontan. În plus, celulele rezultate trebuiau

păstrate înghețate pentru o lungă perioadă de timp. Numai părinții foarte bogați și-au permis acest lucru.

Utilizarea celulelor stem adulte rezolvă complet problema. Deși această tehnologie este încă nouă și costisitoare, în viitor, înlocuirea unui organ defect cu unul crescut dintr-o eprubetă va deveni ceva obișnuit.

Scrierea de noi cunoștințe către creier

O altă mare descoperire a științei din secolul XXI este abilitatea de a scrie și șterge informații direct în creier fără eforturi volitive. Experimentul privind introducerea de noi cunoștințe a fost realizat cu succes pe șobolani experimentali. În același timp, animalele au perceput și au folosit imediat cunoștințele. Adică, au ignorat anumite locuri din cușcă și anumite tipuri de alimente numai pentru că oamenii de știință au înregistrat informații în creier despre pericolul lor pentru viața animalelor.

În viitor, această descoperire va spori capacitatea de învățare a oamenilor. Va fi posibil să fie pregătit un specialist cu înaltă calificare, literalmente în câteva ore prin simpla scriere a cunoștințelor și abilităților necesare în creierul său. De asemenea, va ajuta oamenii să scape de amintirile negative, să trateze unele boli mintale

Conjectura lui Poincaré a devenit o teoremă

Locul de naștere al acestei mari descoperiri a secolului XXI este Rusia. Grigory Perelman, om de știință și matematician rus, a dovedit teorema lui Poincaré. Până în acel moment, a fost doar o ipoteză, adică o presupunere. Deși pentru oamenii departe de matematică, însăși posibilitatea aplicării unei astfel de descoperiri pare a fi ceva incredibil, teorema indică faptul că, datorită acesteia, omenirea va putea construi mai rațional stații spațiale și nave.

Teorema oferă și răspunsuri la multe întrebări. De exemplu, ea explică de ce obiectele spațiale mari – planete și stele – au forma unei bile. Aceasta nu este doar o mare descoperire matematică a secolului XXI, ci soluția la una dintre problemele importante cu care se confruntă omenirea astăzi.

Crearea grafenului

Una dintre cele mai mari descoperiri ale secolului XXI este crearea grafenului. Acest material super-puternic are o supraconductivitate unică la temperaturile casnice. Mai mult, nu este doar super-puternic, ci și ultra-ușor. Până în prezent, producția sa este costisitoare, dar,

probabil, în câțiva ani, oamenii de știință vor putea reduce costurile, iar apoi utilizarea grafenului va deveni larg răspândită.

Crearea artificială de noi forme de viață la nivel genetic

Dezvoltarea ingineriei cuantice în secolul al XX-lea a dus la mari descoperiri științifice în secolul XXI în biologie și genetică. Deci, pentru prima dată, o nouă formă de viață la nivel molecular a fost creată artificial de om. Oamenii de știință au îndepărtat mai întâi o parte din materialul genetic, lăsând exact acele gene necesare pentru a susține viața, apoi le-au înlocuit cu altele noi. Experimentul a fost efectuat pe bacterii. A mers bine: bacteria nu numai că nu a murit, ci și a început să se înmulțească, transmitând noi gene artificiale.

Această descoperire va ajuta în timp să lupte împotriva virusurilor și infecțiilor. Poate că omenirea va reuși chiar să învingă bolile incurabile, precum SIDA.

Proteze de nouă generație

Anterior, o proteză era o bucată de cauciuc, plastic sau lemn care avea forma unui membru pierdut. Mai mult, a îndeplinit diverse funcții. Dacă piciorul protetic a fost folosit ca punct auxiliar de sprijin, atunci purtarea acestuia nu a fost mult mai confortabilă decât o cârjă. Și cu o mână protetică, care servea unor scopuri destul de estetice, era aproape imposibil să prinzi ceva.

Cea mai mare descoperire a secolului XXI a fost crearea de proteze complet noi. Versiunile lor moderne sunt sensibile. Ele pot fi controlate de puterea gândirii și, în ceea ce privește capacitățile lor, protezele nu sunt inferioare unei mâini sau a unui picior real.

Calculatoare ultrarapide

Calculatorul a fost inventat în secolul trecut, dar marile descoperiri ale secolului XXI în știința „Informaticii” au loc astăzi. Deci, mai recent, au apărut computere care funcționează conform noilor principii. Acestea sunt computere cuantice super rapide capabile să proceseze terabyți de informații în câteva secunde. Scopul lor principal este calculele științifice și financiare complexe, construirea de modele computerizate pentru a prezice evenimente viitoare.

În 2008, un nou supercomputer din Los Alamos (SUA) a început a funcționa cu peste un miliard de operațiuni pe secundă. Următoarea barieră, exascală (cinci miliarde de operații pe secundă), va fi atinsă în următorii ani. Sistemele cu o viteză atât de incredibilă sunt necesare în primul rând pentru calcul de înaltă performanță – prelucrarea datelor din experimente științifice, modelare climatică, tranzacții financiare etc. Spre deosebire de multe alte descoperiri,

computerele ultrarapide sunt deja utilizate în multe sfere ale activității umane, cu toate acestea, doar câțiva, în principal oameni de știință, economiști și militari, au acces la ele.

Apă pe Marte

Unele dintre cele mai mari descoperiri ale secolului XXI includ descoperirea apei pe Marte. Este pe această planetă fie în stare solidă, fie lichidă. Potrivit oamenilor de știință-astronomi, apa de pe planeta roșie este sărată, deci nu se evaporă.

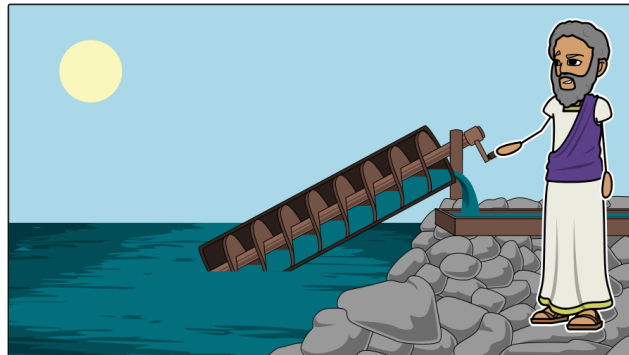
Acest fapt a fost cunoscut anterior: urme de coroziune, râuri uscate și albiile lacului sunt vizibile pe Marte. Cu toate acestea, faptul că apa este încă pe planetă a fost confirmat abia în secolul XXI. Și acest lucru este foarte important. Prezența apei în stare lichidă indică o mare probabilitate a existenței vieții pe Marte, chiar dacă este într-o formă primitivă (bacterii, protozoare). În plus, aceasta este o planetă care este principalul obiect al colonizării. Primii coloniști marțieni vor avea nevoie de apă pentru a trăi. Și, deși astăzi sună fantezie, poate până la sfârșitul acestui secol, primele așezări ale coloniștilor de pe Pământ vor apărea pe Marte.

Teleportarea cuantică

Aplicația principală a teleportării cuantice este transmiterea informațiilor pe distanțe mari. Aceasta nu pare a fi cea mai mare descoperire a secolului XXI ca altele, dar împreună cu potențialul de teleportare, rolul său este în creștere. De exemplu, atunci când explorăm alte planete sau construim stații spațiale, schimbul de informații la o astfel de viteză deschide oportunități excelente pentru cercetare.

Misterele numărului π

Prof. Șorop Livia
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Arhimede (287 î.Hr. - 212 î.Hr.)

Arhimedes a fost un matematician grec, inventator și om de știință care a terminat munca de bază în hidrostatică și geometrie. El este, de asemenea, inventatorul pompei cu șurub, cunoscut ca șurubul Archimedes.

Creați-vă propriul la Storyboard That

Numărul π este o constantă matematică a cărei valoare este egală cu raportul dintre circumferința și diametrul oricărui cerc într-un spațiu euclidian, sau cu raportul dintre aria unui cerc și pătratul razei sale. Pi este una dintre cele mai importante constante matematice, fiind conținută în multe formule de matematică, fizică, inginerie. Numărul pi este un număr irațional, a cărui valoare este egală, în varianta scurtă, cu 3,14 (3,141592...)

Litera grecească “ π ” este prima literă a cuvintelor grecești „perifereia” (periferie) și „perimetros” (perimetru) - în legătură cu formula de calcul a circumferinței (perimetrului) unui cerc.

Alt nume pentru numărul π este „Constanta lui Arhimede“, deoarece Arhimede a fost primul care a încercat să calculeze valoarea lui pi cu exactitate (a observat că această mărime poate fi limitată superior și inferior înscriind cercurile în poligoane regulate și calculând perimetrul poligoanelor exterioare și respectiv inferioare). Numărul pi este irațional (nu poate fi scris ca raport a două numere întregi) – iraționalitatea sa a fost demonstrată complet abia în

secolul XVII, de asemenea este transcendent (nu există niciun polinom cu coeficienți raționali care să-l aibă pe π ca rădăcină), de unde rezultă următoarea proprietate: nu este construibil geometric (nu se poate construi cu rigla și compasul un pătrat cu aria egală cu cea a unui cerc dat – aceasta este o problemă de geometrie veche și celebră, cunoscută sub numele de “Cuadratura cercului“, care este o problemă fără soluție). Această constantă are un număr infinit de zecimale care nu conțin secvențe ce se repetă; acest șir infinit de cifre a fascinat numeroși matematicieni, iar în ultimele secole s-au depus eforturi semnificative pentru a investiga proprietățile acestui număr; totuși, în ciuda muncii analitice și a calculelor realizate pe supercalculatoare care au calculat miliarde de cifre ale lui π , nu s-a descoperit niciun șablon identificabil în cifrele găsite. Cifrele numărului π sunt disponibile pe multe pagini web și există programe software pentru calcularea lui π cu miliarde de cifre precizie.

Chiar cu mult timp înainte ca valoarea lui π să fie evaluată de calculatoarele electronice, unii oameni au devenit obsedați de memorarea unui număr record de cifre ale sale. Ultimul record înregistrat la memorarea cifrelor lui π este de 67.890 de cifre și este deținut de un student chinez de 24 ani (Lu Chao), căruia i-au luat 24 de ore și 4 minute să recite fără greșală până la a 67.890-a cifră zecimală a lui π .

Fiind o constantă destul de folosită, dar mai ales apreciată pentru „misterele sale” s-a stabilit ca pe data de 14 martie să se sărbătorească Ziua mondială a numărului π .

Un stil de viață sănătos

Prof. Dr. Gaiță-Lukacs Ioana
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Când vine vorba despre ce înseamnă stilul de viață sănătos, experții Organizației Mondiale a Sănătății subliniază că există trei dimensiuni care definesc acest concept:

-diminuarea riscului de îmbolnăvire și creșterea speranței de viață – este adevărat că nu toate bolile pot fi prevenite, dar există anumite afecțiuni, cum sunt cele cardiovasculare, de exemplu, care pot fi evitate prin adoptarea unui comportament corespunzător;

-posibilitatea de a te bucura mai mult de oportunitățile vieții – nu doar sănătatea fizică este esențială, ci și cea mentală; un rol la fel de important îl are bunăstarea socială, care îți permite să te bucuri de oportunitățile care apar în viața ta, să petreaci timp de calitate cu cei din jur și să-ți construiești relații comunicaționale solide;

-determinarea celor dragi să-ți urmeze exemplul – odată ce adopți anumite obiceiuri, membrii familiei și prietenii apropiați pot face același lucru ca tine, adoptând și ei, la rândul lor, un stil de viață mai sănătos.

Prin urmare, în viziunea OMS, un stil de viață sănătos înseamnă să-ți schimbi obiceiurile de zi cu zi, astfel încât să-ți îmbunătățești starea de sănătate fizică și mentală, să te bucuri de mai multe aspecte ale vieții și să-ți crești șansele de a trai, practic, mai mult.

Care sunt principiile de baza ale unui stil de viață sănătos

Ca să poți adopta un stil de viață sănătos este indicat ca, mai întâi de toate, să înțelegi care sunt principiile care îl definesc, ca să le și poți pune în practică. Desigur, nu există o rețetă general valabilă pentru toată lumea, pentru că fiecare organism este unic și reacționează în felul lui, dar există anumite reguli de bază de care este bine să ții cont, în încercarea de a avea un mod de viață cât mai sănătos, și acestea se referă la următoarele aspecte:

Transformarea sănătății într-o prioritate

Unul dintre elementele definitorii ale unui stil de viață sănătos este să transformi sănătatea într-o prioritate, atât pentru a reduce riscul apariției unor afecțiuni grave, cât și pentru creșterea

speranței de viață. Cum „paza bună trece primejdia rea”, prevenția ramâne una dintre cele mai puternice arme prin care poți lupta, ca să eviți dezvoltarea unor afecțiuni medicale dificil de tratat ori agravarea manifestarilor celor deja existente.

Din această perspectivă, controalele periodice la medic sunt esențiale, pentru a monitoriza constant starea de sănătate și a putea interveni la timp și corect, în cazul în care apar probleme. Un rol la fel de important îl au analizele medicale, recomandate, de regulă, o dată la șase luni sau chiar mai des, dacă e vorba despre o afecțiune cronică, precum diabetul sau o boală cardiovasculară. Potrivit Centrului American pentru Controlul și Prevenirea Bolilor (CDC), cele mai importante teste și analize medicale ce pot contribui la prevenția afecțiunilor cronice sunt: controlul tensiunii arteriale, verificarea nivelului colesterolului (colesterolul rau (LDL), colesterolul bun (HDL), colesterolul total (LDL + HDL), trigliceridele), monitorizarea glicemiei.

Acordarea unei atenții deosebite alimentației sănătoase

Dacă faci un mic exercițiu de imaginație, organismul tău este ca o mașinărie complexă care are nevoie de combustibil și lubrifiant pentru a putea funcționa corect. Astfel, alimentația sănătoasă și hidratarea corespunzătoare sunt elemente-cheie. O dietă potrivită nu înseamnă consumul moderat de alimente doar pentru a nu acumula kilograme în plus, ci o alimentație echilibrată, care are la bază o varietate mare de hrană, bogată în nutrienți, proteine, vitamine, minerale, fibre. Reține că este important să te consulți cu medicul tău pentru a ști exact care este varianta de dietă cea mai potrivită pentru organismul tău.

Potrivit OMS, o alimentație sănătoasă a unui adult are la bază următoarele principii:

-consumul multor legume și fructe proaspete – sunt surse importante de vitamine, minerale, fibre, proteine vegetale, antioxidanți; persoanele care adoptă o dietă bogată în legume și fructe au, în general, un risc mai scăzut de obezitate, boli cardiovasculare, atacuri cerebrale, diabet și anumite tipuri de cancer;

-consumul a cât mai puține grăsimi – grăsimile și uleiurile sunt o sursă de energie, dar consumul lor în exces, mai ales al celor saturate sau al celor trans, procesate industrial, poate crește riscul de boli cardiovasculare; sunt recomandate uleiurile nesaturate, vegetale (uleiul de măsline, soia, floarea-soarelui, porumb), și mai puțin cele de origine animală;

-consumul moderat de zahăr – experții OMS spun că zahărul ar trebui să reprezinte 5-10% din totalul surselor de energie; așadar, poți înlocui dulciurile, prăjiturile, cu fresh-urile de fructe

sau smoothies, de exemplu; totodată, recomandarea este să reduci consumul de băuturi carbogazoase care conțin foarte mult zahăr;

-limitarea consumului de sare – consumul moderat de sare poate contribui la reducerea riscului de hipertensiune, a apariției bolilor cardiovasculare.

Dincolo de alimentația în sine, însă, contează foarte mult și ce obiceiuri de gătit ai, astfel încât să păstrezi nutrienții din alimente. Din acest punct de vedere, plita, cuptorul și grillul sunt aliații tăi în bucătărie. Coacerea, sotarea și gătitul la grătar sunt unele dintre cele mai sănătoase tehnici de gătit.

Bibliografie:

- CA-A Cancer Journal for Clinicians ,editia februarie ,2019
- New England Journal of Medicine , editia mai 2020
- The Lancet Journal, editia octombrie 2017
- British Medical Journal , editia ianuarie 2018
- European Heart Journal , editia aprilie 2015

Metode de evaluare online

Prof. Dr.Gaiță-Lukacs Ioana

Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD

Transformarea învățării și a evaluării nu este marcată doar de situația pandemică existentă în toată lumea, dar și de progresul TIC, care permite integrarea tehnologiei în activitățile zilnice, iar educația nu este o excepție.

În perioada organizării învățământului la distanță, utilizarea platformelor digitale, a rețelelor de socializare și a resurselor digitale s-a mărit în progresie geometrică, asigurând organizarea procesului educațional – a unuia foarte diferit de cel obișnuit. Dar, în același timp, am început să ne îngrijorăm dacă sunt evaluate sau doar predate conținuturile curriculare. Le sunt oferite elevilor sarcini de evaluare corespunzătoare celor de exersare și dezvoltare a competențelor formate? Respectă oare evaluările efectuate prin intermediul platformelor de comunicare online rigorile sistemului educațional, principiile docimologice, obiectivul evaluării? Mai ținem cont și de faptul că, în timp ce procesul educațional desfășurat online trebuie să fie la fel de eficient ca și în învățământul tradițional, motivația elevilor pentru învățare tinde să scadă în cazul în care se ignoră sau se diminuează rolul evaluării.

Iată câteva instrumente web dintre cele utilizate de mine pentru evaluări – atât sumative, cât și formative.

Google Meet, inclus acum gratuit în instrumentele Google, ne-a permis organizarea de întâlniri online cu elevii pentru a desfășura evaluările orale. Google Classroom ne-a permis să aplicăm evaluări scrise, care puteau fi corectate, iar feedback-ul direct acordat fiecărui elev ne-a facilitat comunicarea și învățarea. Testele online, sub formă de întrebări cu răspuns multiplu, pentru care am pledat, oferă feedback prin notare automată, incluzând răspunsurile corecte și direcționând elevii către conținutul de învățare care explică răspunsurile corecte. Google

Jamboard, folosit în evaluările interactive și, uneori, în cele formative, este un mod facil de vizualizare a unor răspunsuri scurte; toți elevii pot vedea toate răspunsurile date pe "fișe cu lipici" virtuale. Astfel, pot fi valorificați toți elevii, aceștia, la rândul lor, acumulând tot mai multe variante de răspuns la întrebările cadrului didactic. Google Forms face posibilă conceperea unor formulare care pot fi utilizate în evaluările formative și/sau sumative. Testele scrise pot conține o varietate de itemi, nu doar din cei cu alegere dublă sau multiplă. Acest instrument îi permite profesorului să includă imagini sau fragmente video pentru interpretare, ca material de reflecție pentru elev sau ca bază de operare pentru anumiți itemi. Elevii pot fi evaluați atât cu ajutorul întrebărilor deschise, cât și al celor închise. Quiz a fost utilizat inițial în cadrul lecțiilor, pentru feedback la sfârșitul activității. Recurgeam la el pentru a primi informații referitoare la gradul de percepere a subiectului predat, pentru ca ulterior să-l aplic frecvent și în evaluările formative interactive, și în cele formative punctuale sau pe etape. Așa elevii puteau afla imediat dacă au realizat corect un test cu răspunsuri la alegere. Cu un pic de măiestrie și creativitate, utilizam distractori potriviți, obținând teste pentru a căror rezolvare elevii urmau să facă apel la gândire, raționament, logică și deducție. În plus, cu instrumentul dat, elevii pot relua testul, îl pot rezolva repetat, acesta transformându-se într-un instrument de învățare. Kahoot, instrument îndrăgit pentru interactivitatea sa și diversitatea itemilor tipizați, utilizat pentru evaluare formativă. Baza pedagogică a acestei aplicații este faptul că elevii devin „profesori”, construind ei înșiși teste. Wordwall oferă multe tipuri de activități potrivite pentru evaluare, mai ales în învățământul primar.

Google Classroom ne-a permis să aplicăm evaluări scrise, care puteau fi corectate, iar feedback-ul direct acordat fiecărui elev ne-a facilitat comunicarea și învățarea. Testele online, sub formă de întrebări cu răspuns multiplu, pentru care am pledat, oferă feedback prin notare automată, incluzând răspunsurile corecte și direcționând elevii către conținutul de învățare care explică răspunsurile corecte. Google Jamboard, folosit în evaluările interactive și, uneori, în cele formative, este un mod facil de vizualizare a unor răspunsuri scurte; toți elevii pot vedea toate răspunsurile date pe "fișe cu lipici" virtuale. Astfel, pot fi valorificați toți elevii, aceștia, la rândul lor, acumulând tot mai multe variante de răspuns la întrebările cadrului didactic. Google Forms face posibilă conceperea unor formulare care pot fi utilizate în evaluările formative și/sau sumative. Testele scrise pot conține o varietate de itemi, nu doar din cei cu alegere dublă sau multiplă. Acest instrument îi permite profesorului să includă imagini sau fragmente video pentru

interpretare, ca material de reflecție pentru elev sau ca bază de operare pentru anumiți itemi. Elevii pot fi evaluați atât cu ajutorul întrebărilor deschise, cât și al celor închise.

Google Jamboard, folosit în evaluările interactive și, uneori, în cele formative, este un mod facil de vizualizare a unor răspunsuri scurte; toți elevii pot vedea toate răspunsurile date pe "fișe cu lipici" virtuale. Astfel, pot fi valorificați toți elevii, aceștia, la rândul lor, acumulând tot mai multe variante de răspuns la întrebările cadrului didactic.

Google Forms face posibilă conceperea unor formulare care pot fi utilizate în evaluările formative și/sau sumative. Testele scrise pot conține o varietate de itemi, nu doar din cei cu alegere dublă sau multiplă. Acest instrument îi permite profesorului să includă imagini sau fragmente video pentru interpretare, ca material de reflecție pentru elev sau ca bază de operare pentru anumiți itemi. Elevii pot fi evaluați atât cu ajutorul întrebărilor deschise, cât și al celor închise.

Quiz a fost utilizat inițial în cadrul lecțiilor, pentru feedback la sfârșitul activității. Recurgem la el pentru a primi informații referitoare la gradul de percepere a subiectului predat, pentru ca ulterior să-l aplic frecvent și în evaluările formative interactive, și în cele formative punctuale sau pe etape. Așa elevii puteau afla imediat dacă au realizat corect un test cu răspunsuri la alegere. Cu un pic de măiestrie și creativitate, utilizam distractori potriviți, obținând teste pentru a căror rezolvare elevii urmau să facă apel la gândire, raționament, logică și deducție. În plus, cu instrumentul dat, elevii pot relua testul, îl pot rezolva repetat, acesta transformându-se într-un instrument de învățare.

Bibliografie:

- https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/39-44_29.pdf
- <https://gutenberg.ro/evaluare-cursuri-online-platforme-de-evaluare/>
- <https://www.scribd.com/document/500405838/Metode-si-tehnici-de-evaluare-in-invatamantul-online>

Blocaje în comunicare și modalități de depășire a acestora

**Prof. înv. primar Vulc Elena Mihaela
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

În zilele noastre se simte o nevoie acută de adâncire a cunoașterii despre procesul comunicării sub toate aspectele și formele sale. Atât la nivelul individului, cât și în ceea ce privește colectivitatea în care acesta trăiește, se observă o creștere constantă a interesului pentru problematica comunicării. Zi de zi ne confruntăm cu apariția de noi articole, cărți, se întâmplă des să luăm parte la o serie de *workshop* - uri sau *training* - uri care au ca scop îmbunătățirea comunicării, eficientizarea și dezvoltarea ei. Comunicarea este vitală în toate domeniile.

Termenul *comunicare* își are rădăcinile în limba latină, *communico, are, avi, atum* semnificând acțiunea de a face ceva în comun, de a împărți cu cineva, de a împărtași.

Este extrem de greu de găsit o definiție a comunicării cu care toți oamenii de știință să fie de acord, lucru de altfel destul de evident. Dat fiind faptul că procesul comunicării este esențial în toate domeniile, acest lucru face ca o anumită ramură de studiu să sublinieze aspecte diferite legate de comunicare în comparație cu o alta. Astfel că definiția propusă de sociolog de exemplu, diferă de cea propusă de pedagog, filozof sau de psiholog. Insa, deși există o diversitate de definiții ale comunicării, fiecare accentuând un anumit aspect în funcție de contextul sau cadrul de referință, toate includ cinci elemente: 1) un emițător, 2) un receptor, 3) un mesaj, 4) o modalitate de transmitere a mesajului și 5) un efect.

Comunicarea mai poate fi definită drept orice transmitere de informații, idei, emoții de la o entitate – fie ea persoană, grup uman sau colectivitate – la alta prin intermediul mesajelor. Zi de zi comunicăm pe diverse căi, oriunde am merge și orice am face emitem și receptăm informații, uneori chiar fără să ne dăm seama de toate semnalele pe care le trimitem celor din jurul nostru și pe care le primim. Prin intermediul procesului de comunicare se formează sistemul de valori și atitudini al individului, bagajul de cunoștințe, principiile de viață – cunoașterea în ansamblu. Fie că avem în vedere comunicarea verbală, non-verbală, la distanță sau comunicare prin muzică sau pictură – toate aceste tipuri te dezvoltă ca individ, îți nuancează capacitatea de a asculta, a sintetiza, simțul artistic, etc. Comunicarea se desfășoară permanent, ea ajută un individ să se integreze într-o comunitate.

În ciuda tuturor eforturilor, un numar de bariere se pot interpune în calea unei comunicari eficiente. Un obstacol major este ca nici un mesaj nu e receptat exact în forma în care el a fost emis. Receptorul poate amplifica, modifica, interpreta gresit sau chiar ignora mesajul. Alte bariere apar datorita lipsei unui sistem de referinta comun sau unei diferente de experienta între emitator si receptor. Exista multe tipuri de bariere, dintre care menționez câteva:

- diferențe în educație
- diferențe în interesul față de mesaj
- diferențe în nivelul de inteligență
- lipsă de respect mutual
- diferențe în ceea ce privește vârsta, sexul, rasa si categoria socială
- lipsa de abilitate din partea emițătorului
- lipsa de abilitate din partea receptorului
- lipsa de informații suplimentare

În orice tip de relație, oricare fel de interacțiune managementul impresiei joacă un rol foarte important. În cadrul relației dascăl - elev acesta poate lua forma unei diversități de performări ce se stabilește de ambele părți. În ceea ce privește elevul, acesta poate performa atenția la dascăl și la ceea ce comunică în sala de curs, interesul față de o anumită materie, modul de a se îmbrăca și a se purta la testări, mai ales în cazul celor orale etc. În cazul dascălului, performarea se poate reduce la buna-dispoziție pe care încearcă să o creeze în sala de curs, spontaneitatea, etc.

În atitudinea pe care o adoptă în fața elevului, învațătorul poate asigura succesul în comunicare prin adresarea mesajelor focalizate pe comportamentul elevilor, prin spontaneitate în exprimarea ideilor, prin evitarea manipulării, a stereotipurilor, amenințării (aceasta poate genera sentimente negative), moralizării excesive (aceasta poate cauza sentimente de neliniște și poate bloca exprimarea sinceră a celorlalte persoane).

De asemenea, este foarte important ca dascălul să știe să îl asculte pe elev. Ascultatul activ este o modalitate de a asculta și a răspunde care duce la îmbunătățirea înțelegerii reciproce și la depășirea obstacolelor în comunicare. Comunicarea empatică conține mesaje de înțelegere, compasiune și afecțiune față de interlocutor. Solicitând cât mai multe informații, adresând întrebări deschise, câte una pe rând, îi creăm elevului posibilitatea de a se deschide, de a fi convins că suntem interesați de ceea ce spune. Este benefic de asemenea să oferim posibilitatea brainstorming-ului, ascultării reflective, discutarea posibilelor rezultate ale alegerii uneia dintre alternative.

Utilizând confirmările verbale, vizuale și non verbale, precum și sunete care îi fac pe elevi să înțeleagă că îi ascultăm cu interes și cu respect, ne asigurăm de eficiența comunicării și în același timp asigurăm confortul necesar în timpul comunicării.

În decursul interacțiunii, dascălul are o serie de roluri de îndeplinit: educativ, motivațional, evaluativ, managerial și social. Toate performările din sala de curs pot fi categorisite conform cu aceste funcții. În mod tradițional, dascălul controlează învățarea și comportamentul în sala de clasă folosindu-se de rolurile enumerate anterior. Este greu de stabilit o relație bazată pe colaborare și parteneriat dacă dascălul nu empatizează cu atitudinile elevilor, dacă în procesul comunicării dintre cei doi actori se acordă prioritate numai celor venite „de la catedră”. Identificarea empatică cu elevii facilitează comunicarea și cunoașterea, contribuind la obținerea unor performanțe școlare bune și la un randament ridicat. Așadar, acest “parteneriat” este fundamental în activitatea educativă, reprezentând un instrument indispensabil în cadrul relației dascăl - elev. Prin urmare, elevul nu trebuie considerat a fi un obiect al procesului educațional ci, un subiect al acestuia, el contribuind mai mult sau mai puțin la propria formare.

Bibliografie:

- Dinu, Mihai. [1997] (2000). *Comunicarea – repere fundamentale*. București: Editura ALGOS.
- Jderu, Gabriel (2004). Comunicarea nonverbală în perspectiva sociologiei dramaturgice. Pp.33-52. În S. Chelcea (coord.). *Comunicarea nonverbală în spațiul public. Studii, cercetări, aplicații*, București: Comunicare.ro.
- Gherga, Eugen; Gherga, Gabriela. *Medierea conflictelor*
- Giddens, Anthony [1989] (2000). *Sociologie*, București: BIC ALL.
- Graur, Evelina (2001). *Tehnici de comunicare*, Cluj-Napoca: Editura Mediamira.
- McQuail, Denis (1999). *Comunicarea*. Iași: Institutul European.
- Mucchielli, Alex [1995] (2005). *Arta de a comunica. Metode, forme și psihologia situațiilor de comunicare*. Iași: Editura Polirom.
- Marinescu, Valentina (2003). *Introducere în teoria comunicării. Principii, modele, aplicații*. București: Editura Tritonic.
- Păuș V. Aura. (2006). *Comunicare și resurse umane*. Iași: Polirom.
- Pârvu, Ilie (2000). *Filosofia comunicării*. București: Editura Comunicare.ro.
- Petelean, A. *Cu privire la managementul conflictelor*, în *Analele Universității „Dimitrie Cantemir”*, secțiunea științe economice, Tg.-Mureș, 2000

Importanța relației școală-familie-societate în dezvoltarea copilului

**Prof. înv. primar Vulc Elena Mihaela
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani, HD**

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semeni, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Dar educația în familie constituie prima școală a copilului, partea cea mai importantă a pregătirii lui pentru viața socială și productivă. Familia trebuie să fie prima instituție socială care se preocupă de asigurarea condițiilor necesare dezvoltării copilului.

Odată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, colorată încă de afectivitatea primei copilării, cealaltă, a școlii, încărcată de noi exigențe și de promisiunile viitorului, la fel de importante.

Relația școală-familie-societate se definește și printr-o comunicare/colaborare indirectă, prin abordări și discuții sincere, din care să reiasă așteptările acestora privitoare la actul educational, dar și a feed-back-ului / răspunsul dat de copii (prin rezultatele obținute). Așadar, printre activitățile de implicare a partenerilor educaționali, putem enumera: sedințe și lecții demonstrative cu părinții, vizite, excursii, jocuri de rol și interpretări, serbări școlare, simpozioane, expoziții etc. iar succesul acestora depinde în mare măsură de stilul și tactul pedagogic al cadrului didactic organizator, dar și de disponibilitatea fizică și materială din partea colaboratorilor educaționali, de formarea unor tipare educaționale bazate pe sinceritate, comunicare, implicare și respect. Numărul mare de contacte școală-familie nu asigură neapărat rezultate fructuoase. Întâlnirile colective cu părinții reprezintă cea mai “profitabilă” și democratică formă de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor săi. Pentru învățător înseamnă un cadru de manifestare și de perfecționare a calităților sale manageriale, un moment optim de conștientizare și de mobilizare a părinților într-un parteneriat real, prilej de a învăța și el din experiența părinților. Pentru părinți, adunările colective reprezintă tot atâtea prilejuri de autoevaluare și de sporire a competențelor educative, de informare pedagogică avizată, decide înțelegerea complexității fenomenului instructiv-educativ și a poziției pe care o ocupă în acest proces.

În toate cazurile de întâlniri, contacte, proiecte, raporturi mutuale, au fost

implicați, în mod egal, elevii ca parteneri de dialog și ca beneficiari ai unor servicii educaționale de calitate necesare dezvoltării armonioase a personalității.

Educația începe de la primele momente ale vieții și se continuă pe tot parcursul acesteia. Primul mediu cu care copilul intră în contact și care îi trasează primele direcții ale educației îl reprezintă familia. Achizițiile însușite de copil în primii ani de viață în cadrul familiei sunt fundamentale pentru dezvoltarea ulterioară a acestuia. Așa cum afirma A.S. Makarenko, unul dintre teoreticienii cei mai de seamă ai pedagogiei rusești, un inovator al timpurilor sale, ce a promovat încă din anii '20 principiile democratice în teoria și practica educațională, ” Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor.” Modelele de comportament oferite de părinți și membrii apropiați din familie, precum și climatul socio-afectiv în care se realizează aceste influențe educaționale reprezintă primul model social cu influență hotărâtoare asupra modului de comportare și relaționare al copiilor în societate.

”Familia este cea mai elementară formă de organizare. Fiind prima comunitate de care se atașează un individ cât și prima autoritate sub care acesta învață să trăiască, familia este cea care stabilește valorile cele mai fundamentale ale unei societăți.” (Charles Colson) De aceea la intrarea în cadrul primului colectiv al copiilor - grădinița, strategiile educative fac apel la sprijinul și colaborarea părinților în adaptarea preșcolarilor cu noul mediu social și educațional. Perioada preșcolară presupune achiziții psiho-comportamentale fundamentale pentru adaptarea, integrarea și dezvoltarea copilului. În grădiniță se pun bazele parteneriatelor educaționale realizate în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educației. Importanța participării familiei în educație ca partener activ este subliniată de necesitatea implicării părinților în diverse activități alături de cadrele didactice, pe lângă obișnuitele ore de consiliere. Vizând dezvoltarea armonioasă a personalității preșcolarilor și pregătirea acestora pentru viață, activitățile desfășurate în grădiniță pun accent pe socializare, integrare dar și pregătirea pentru școală – cel de-al doilea mediu educațional al copilului, dar cu un sistem de reguli mai strict definite, programe mai încărcate și implicit o încărcătură afectivă și cognitivă mai mare. Parteneriatul educațional școală-familie este determinant atât pentru copil în mod individual cât și pentru dezvoltarea socială și culturală a comunității locale din care acesta face parte. Ideea de a folosi școala în folosul comunității locale își are originile din America anilor '90 când s-a concretizat convingerea că școlile pot fi folositoare comunităților prin furnizarea diverselor servicii după orele de curs (activități

culturale, sportive, recreative, artistice, ș.a.). În context actual parteneriatul școală-comunitate reprezintă o modalitate pentru atragerea fondurilor și resurselor către școală, pentru gestionarea eficientă a resurselor locale investite precum și pentru valorificarea resurselor școlii în beneficiul comunității.

Copilul nu trebuie privit doar ca beneficiar al educației, ci și ca participant. Educația copiilor nu se poate realiza fără colaborarea dintre toți acei factori care la un moment dat intervin în viața, respectiv educația acestora. Copilul este astfel un produs social în care se reflectă valorile sociale. Acțiunea asupra copilului este mediată de familie, însă acumulează eforturile tuturor celorlalți factori. Comunitatea locală, școala, familia reprezintă instituții ale educației prin intermediul cărora se cultivă responsabilizarea socială și se perpetuează valorile sociale.

BIBLIOGRAFIE

***Revista Învățământul Preșcolar și Primar, nr. 1-2, Editura Arlequin, 2014.

***Curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura Didactica Publishing House, București, 2009.

www.copii.psihologie.ro

<http://www.rasunetul.ro/relatia-scoala-familie-societate>